

FESTIVAL
CASTELL
PERALADA

LA
TRAVIATA

GIUSEPPE VERDI

festivalperalada.com

    #FestivalPeralada | #33FestivalPeralada | #Peralada

«SEMPRE LIBERA!»

La Traviata 2019
Festival Castell de Peralada

LA TRAVIATA

GIUSEPPE VERDI

5 i 7 D'AGOST

AUDITORI PARC
DEL CASTELL

ESTRENA
NOVA PRODUCCIÓ

La traviata. Òpera en tres actes

Música de **Giuseppe Verdi** (1813-1901)

Llibret de **Francesco Maria Piave** (1810-1876)

basat en *La dame aux camélias* d'Alexandre Dumas (fill)

Estrenada el 6 de març de 1853 al Teatro La Fenice de Venècia

Violetta Valéry

Ekaterina BAKANOVA

Flora Bervoix

Laura VILA

Annina

Marta UBIETA

Alfredo Germont

René BARBERA

Giorgio Germont

Quinn KELSEY

Gastone

Vicenç ESTEVE MADRID

Baró Douphol

Carles DAZA

Marquès d'Obigny

Guillem BATLLORI

Doctor Grenvil

Stefano PALATCHI

Giuseppe

Quintín BUENO

Criat

Toni FAJARDO

Comissionista

Néstor PINDADO

Nena

Nora LAREDO

Acròbates

Sara BERNABEU,

Carolina Charol STEFANO,

Olivia MARSELLA,

Georgina NIETO, Natascha WIESE,

Damián FIORE, Fausto SILVA

Ballarins

Nacho CÁRCABA,

María HERNANDO

Direcció musical

Riccardo FRIZZA

Direcció d'escena i escenografia

Paco AZORÍN

Disseny de vestuari

Ulises MÉRIDA

Coreografia i moviment escènic

Carlos MARTOS

Disseny d'il·luminació

Albert FAURA

Disseny de vídeo

Pedro CHAMIZO

Ajudant de direcció

Raúl VÁZQUEZ

Assessorament dramàtic

Salva BOLTA

Assistent d'escenografia

Alessandro ARCANGELI

Assistent de vestuari

Núria MANZANO

Assistent d'il·luminació

Cesc BARRACHINA

Coordinació de vestuari

Nàdia BALADA

ORQUESTRA SIMFÒNICA

DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

CORO INTERMEZZO

José Luis BASSO, direcció del cor,

convidat per Intermezzo Programaciones Musicales,

gentilesa de l'Opéra National de París

Assistent musical

Alberto ZANARDI

Producció

FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

I ÓPERA DE OVIEDO

CASINOS

GRUP PERALADA

AMB EL

FESTIVAL
CASTELL
PERALADA

Acosta Darius, Carlos Acosta. © 2011 Fremont

CASINO BARCELONA · CASINO PERALADA · CASINO TARRAGONA · CASINO BARCELONA.ES

Argentina: MELINCUE CASINO & RESORT · SANTA FE CASINO & HOTEL

Uruguay: SALTO HOTEL & CASINO · RIVERA CASINO & RESORT

Xile: OVALLE CASINO & RESORT

www.grupperalada.com

Regidors

Xesca LLABRÉS i Albert ESTANY

Regidor de llums

Artur GONÇALVES

Pianista repetidora

Marta PUJOL

Director de producció

Daniel ARAGALL

Coordinació general

Laia TOUS

Adjunt de producció

Sergi GALERA

Assistent de producció

Núria PUJOL

Director tècnic

Vicenç COLOMER

Cap de Muntatge i Escenografia

Juan Antonio ROMERO

Equip d'escenografia

Agustí CUSTEY, Carles VARELA, Sergi CLOPÉS, Juanca MARTÍNEZ, José Enrique PACHÓN, Francisco Javier DASTIS, Jesús MÚÑOZ, Ana SOJO, Pere SÁNCHEZ, Ricardo HERNÁNDEZ, Andreu MATEO, David HERRERA, Alberto FRUTOS

Cap d'il·luminació

Cesc BARRACHINA

Equip d'il·luminació

Juan GÓMEZ, Yuri PLANAS, Jordi BALDÓ, Roc LAÍN, Carles COMAS, Alfons NAVARRA, Simón E. OSUNA, Toni PUJOL, Jesús DÍAZ, Lluç BARRACHINA, Pol ORTEGA, Janot ALABERT

Cap d'utilleria

Xone PACHÓN

Equip d'utilleria

Xavier AUSALLÉ, Montserrat BAEZA, Zubel ARANA

Cap d'Equip de Suport de Muntatge

Antonio VARGAS

Equip de Suport de Muntatge

Sergi AZNAR, Quim CASELLAS, Víctor ESCRIBANO, Sergi GENÍS, Marc GRAU, Adrià JUGO, Joan LAMBEA, Nil MARTÍ, Max MONRABÀ, Roger MUNTADA, Arnau PARAROLS, Adrià PUNTUNET, Marc VILA, Oriol VILANOVA

Tallers de construcció de l'escenografia
ACOMODO, AGUSTÍ EMPORDÀ, MECÀNICA PUIG I TALLER DEL FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

Tallers de vestuari

PETRA PORTER I PERIS COSTUMES

Suport tècnic d'acrobàcies

ANIGAMI S.L.

Cap de Sastreria

Nàdia BALADA

Equip de sastreria

Carles SOLÉ, Núria MONFORT, Anna RIBERA, Aia DEL CASTILLO

Cap de Caracterització

Toni SANTOS

Equip de caracterització

Anna MADAULA, Nani BELLMUNT, José FUENTES, Gisela MIRET, Cristina VILARDEBO, Joana GÓMEZ, Amparo LÓPEZ, Carol SUÁREZ, Rut FULGADO, Alicia MACHÍN, Diana GALI, Estefania PASCUAL

Cap de So

Joan SALLERAS

Equip de so

David SALLERAS, Jordi RODEJA, Antonio GIL, Jaume MOLAS

Traduccions i sobretítulat

Savinen traducciones SL / Stereo Rent

Una nova coproducció de:

**FESTIVAL
CASTELL PERALADA**

OPERA
CASA DE LA CULTURA

Agraïments a: **Licençes 2016**

«LA MEVA PROFESSIÓ ÉS SER LLIURE»

GEORGE SAND
CARTA A ALEXIS DUTEIL
(NOHANT, 2 DE MAIG DE 1835)

TEATRO CAMPOAMOR

2019 | **OPERA** | 2020
DE OVIEDO

EL OCASO DE LOS DIOS

Richard Wagner

10, 14, 17 y 21 septiembre 2019

RINALDO

Georg Friedrich Händel

6, 8, 10 y 12 octubre 2019

UN BALLO IN MASCHERA

Giuseppe Verdi

14, 17, 20, 22 y 23 noviembre 2019

PAGLIACCI

Ruggero Leoncavallo

UNA TRAGEDIA FLORENTINA

Alexander von Zemlinsky

15, 17, 19, 20 y 21 diciembre 2019

LUCIA DI LAMMERMOOR

Gaetano Donizetti

23, 26, 29 y 31 enero
y 1 febrero 2020

abónatete Y VERÁS UNA ÓPERA **gratis**

T 985 211 705 | www.operaoviedo.com | Síguenos en

 OVIEDO^{ES}
FUNDACIÓN MUNICIPAL DE CULTURA

 GOBIERNO DEL PRINCIPADO DE ASTURIAS
INSTRUMENTO REGIONAL DE POLÍTICA CULTURAL
inaem
INSTRUMENTO REGIONAL DE POLÍTICA CULTURAL

 GOBIERNO DEL PRINCIPADO DE ASTURIAS
CONSEJERÍA DE EDUCACIÓN Y CULTURA

Asturias **paraiso natural**

fundación **edp**

 FUNDACIÓN
MARÍA CRISTINA
MASAVEU
PETERSON

 Sabadell

 MAPFRE

 Liberbank

 satec_

LA TRAVIATA

13 **RESUM ARGUMENTAL**

19 ***SEMPRE LIBERA !***

Entrevista a Paco AZORÍN, per Juan Carlos OLIVARES

33 **MARGUERITE GAUTIER / VIOLETTA VALÉRY,
UN PERSONATGE UNIVERSAL**

Jordi VILARÓ

45 ***LA TRAVIATA***

Ouka LEELE

51 **BIOGRAFIES**

82 **RESUMEN ARGUMENTAL**

L'apoderament de la dona a principi del segle XXI ens ha permès veure el món amb uns altres ulls, amb una visió molt més oberta, global i integradora. Violetta, la nostra protagonista, és una dona lliure, un esperit lliure molt més enllà d'una lectura superficial o tòpica. Una dona que no necessita consells o tuteles per ser ella mateixa en tot moment, per gaudir de la vida que vol dur, finalment, per estimar amb total llibertat Alfredo.

Aquesta nova producció de *La traviata*, obra genial del millor Verdi, pretén fugir dels tòpics i fer un gir de cent vuitanta graus per veure i gaudir d'aquesta història d'amor des d'una nova perspectiva: la d'una dona alliberada.

Farem una posada en escena d'imatges impactants en la qual res no és el que sembla a primera vista: l'amor no sempre és dolç, el plaer no sempre és

destruïtiu, la família no sempre és coherent, la malaltia no sempre és una expiació dels pecats de joventut, el passat no sempre és millor, però la protagonista és *SEMPRE LLIURE*.

L'escenari, com a lloc fonamental de ficció, de màgia i de realitat poètica, ens ha de permetre veure no només el que els personatges fan, sinó (i sobretot!) el que els personatges pensen i senten. Per això crearem un doble pla d'acció en vertical. A baix, la realitat. A dalt, simultàniament, el pensament, els desitjos i les passions que, fins ara, la nostra cultura ens havia convidat a deixar soterats o amagats. Tractem de ser sempre lliures.

Aquesta *Traviata* esdevé un cant d'amor i llibertat tan necessari als nostres dies.

RESUM ARGUMENTAL

LA TRAVIATA

MÚSICA DE **GIUSEPPE VERDI** (1813-1901)

ÒPERA EN TRES ACTES

ESTRENADA EL 6 DE MARÇ DE 1853 AL GRAN TEATRO LA FENICE

LLIBRET DE **FRANCESCO MARIA PIAVE** (1810-1876)

BASAT EN LA NOVEL·LA *LA DAME AUX CAMÉLIAS* (1852)

D'ALEXANDRE DUMAS (FILL)

Una dona que ha fet de la seva llibertat bandera i un jove recentment arribat de províncies descobreixen que hi ha quelcom més que les fàtues diversions de la vida social. És llavors quan superen les fronteres del seu propi jo a través d'un amor veritable. Violetta i Alfredo fugen de la societat urbana i es refugien al camp. Però tot i així no aconsegueixen escapar-se de les convencions socials. Germont, el pare d'Alfredo, exigeix a Violetta que, pel bon nom de la família, renunciï al seu amor. Violetta representa una farsa davant Alfredo, torna a París i fingeix seguir amb la seva mundana vida anterior. Només al llit de mort, Violetta confessa la veritat a Alfredo i troba finalment als seus braços la felicitat i l'amor.

ACTE I

Saló de la casa de Violetta Valéry. Aquesta celebra amb una festa el seu retorn a la vida social després d'un curt període de convalescència. Entre els convidats de sempre hi ha un nouvingut de províncies, que s'enamora bojament de Violetta. La dona intenta ocultar els sentiments que afloren a la seva ànima amb una ironia i coqueteria de dona de món, però ella també ha sucumbit a la màgia de l'amor. Quan tots els convidats han abandonat la festa, continua ressonant al seu interior l'apassionada declaració d'Alfredo, encara que ella es declara «sempre lliure».

ACTE II

QUADRE I

Casa de camp als afores de París. Alfredo i Violetta hi han anat per dedicar-se plenament al seu amor. Però l'apassionat amant és un home poc pragmàtic. Només a través de la serventa s'assabenta que Violetta s'ha vist obligada a vendre les seves propietats per poder costejar les despeses de la parella. Avergonyit, se'n va a París a la recerca de diners. Germont, pare d'Alfredo, aprofita l'absència d'aquest per presentar-se davant Violetta i exigir-li que abandoni el seu fill i evitar així tancar el bon nom de la família. Després de resistir-se al principi a renunciar a la seva felicitat, Violetta acaba accedint a les peticions de Germont i s'acomiada del seu estimat mitjançant una carta. Alfredo se sent sorprès, confós i ferit en el seu amor propi. Els hipòcrites intents del seu pare per consolar-lo no serveixen de res. Alfredo només té un desig: venjar-se de Violetta.

QUADRE II

Festa al palauet de Flora. La separació de Violetta i Alfredo és el tema de conversa entre els convidats. Flora està encantada de saludar de nou la seva amiga Violetta. Aquesta es presenta amb el baró Douphol, a qui Alfredo pren immediatament pel seu nou favorit. Els rivals s'asseuen a taula l'un davant de l'altre i Alfredo provoca el baró amb comentaris mordaços. Violetta intenta evitar l'escàndol i apel·la al bon cor d'Alfredo. Però en vista que ella no li vol donar explicacions sobre el motiu de la seva ruptura, Alfredo llença als peus de Violetta els diners que ha guanyat al joc i l'avergonyeix com a una vulgar meuca. El baró el repeta a un duel. Germont apareix enmig de l'aldarull i es troba una Violetta innocent i humiliada. El pare reprèn el seu fill per no respectar l'etiqueta social.

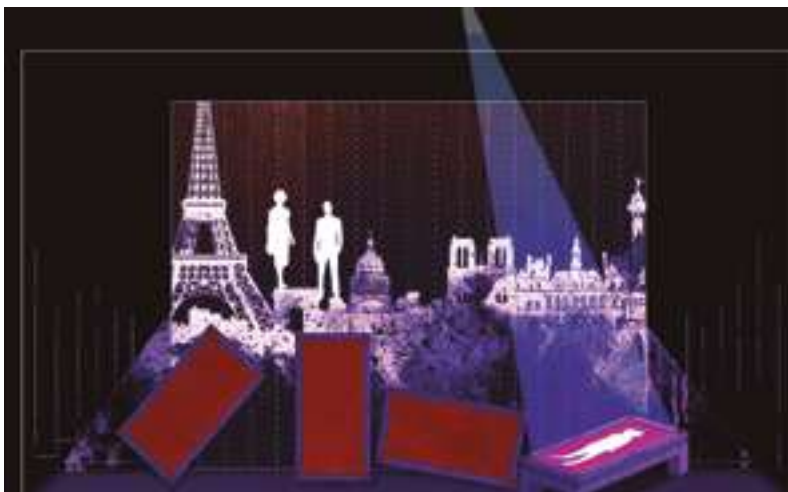
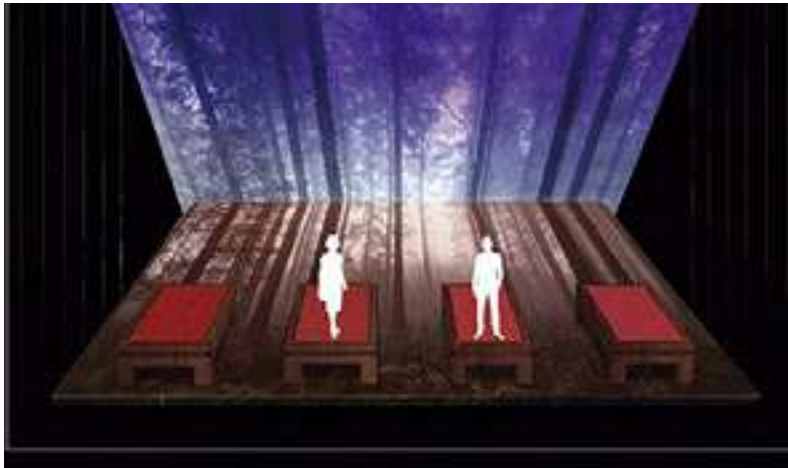

ACTE III

Han passat tres anys. Alcova de Violetta. La tuberculosi ha avançat i està acabant amb la seva vida. Ja no creu en els bons auguris del metge sobre el seu guariment. Sola a la seva habitació, llegeix una carta de Germont, el qual, torturat per la mala consciència, informa a Violetta que el seu fill va sortir il·lès del duel, que va fugir després de ferir el baró i que coneix per fi el gran sacrifici de Violetta. El jove torna de París per suplicar perdó i no separar-se mai més de Violetta. Els amants fan plans d'un futur comú, però és tard. Violetta mor als braços d'Alfredo.

SEMPRE LIBERA!

**ENTREVISTA A PACO AZORÍN,
DIRECTOR D'ESCENA,
PER JUAN CARLOS OLIVARES**

Apoques passes de l'entrada sud del cementiri de Montmartre, la més propera al *boulevard* de Clichy, damunt un sòcol hi ha una discreta tomba de pedra clara. Un sarcòfag de reminiscències i proporcions clàssiques. Sense guarniments. La mateixa inscripció a tots dos costats: «Aquí jeu Alphonsine Plessis. Nascuda el 15 de gener de 1824. Traspassada el 3 de febrer de 1847. *De Profundis*». Al frontal, les seves inicials enllaçades en un anagrama. D'un temps ençà -des que el turisme ha envaït els cementiris- també hi brilla un petit marc daurat. Guarda com un reliquiari el retrat d'una dona jove i bonica, icona femenina de la ficció del segle XIX. El rostre va canviant per rescabalar el vandalisme mitòman. Aquí jeuen les restes de la *demi-monde* Marie Duplessis; més

coneguda per la posteritat com a Marguerite Gautier, *La dama de les camèlies* d'Alexandre Dumas, fill; o com a Violetta Valéry, *La traviata* de Francesco Maria Piave i Giuseppe Verdi.

Per què fascina tant aquesta dona, que ha estat immortalitzada una vegada i una altra en novel·les, òperes, teatre i pel·lícules? Respon la pregunta Paco Azorín, director i escenògraf de la nova producció del Festival Castell de Peralada de l'òpera de Verdi.

«És un diamant escènic. Però sobretot és un dels personatges més humans que he conegut. És molt fàcil connectar amb ella des de l'emoció. Totes les seves decisions estan marcades per una intel·ligència emocional extraordinària. Per això

Marlene Dietrich i Katharine Hepburn.

aquest muntatge està centrat a honorar-ne la figura i la personalitat. Per començar, el que busco és alliberar-la de la sentència moral que suposa l'estigma del títol: *La traviata* (*L'esgarriada*). No m'interessa gens ni mica aquesta mirada masculina sobre una dona que si per alguna cosa es distingeix és per la seva dignitat. Més que castigar-la cal reivindicar-la».

¿Una lectura feminista de *La traviata*, doncs?

«Ella mateixa ho expressa amb una claredat absoluta a la *cabaletta* del primer acte: "Sempre llibera". Sempre lliure. Per a mi és tota una declaració vital. Tan essencial, que aquell al·legat no és llançat a l'aire. Violetta s'adreça conscientment a totes les dones. Una *Traviata* del

segle XXI s'ha de presentar des del punt de vista de la protagonista i no dels homes que la van crear o que l'acompanyen al drama. Cal sostreure-la de la mirada d'Alfredo i Giorgio Germont, de Verdi i Piave. Ella és la mestressa dels seus actes, porta les regnes de la seva vida. Un exemple d'integritat. No es penedeix de res i quan decideix concedir el seu perdó és com a demostració de la seva fortalesa i no pas de la seva feblesa. Per això em sembla més atractiu el seu gest que el penediment tardà de Germont, el pare d'Alfredo.

El penediment no forma part de la seva manera de ser, ni al final de la seva vida ni quan decideix sortir de la seva zona de confort i comprometre's amb una relació que en aquell moment li sembla l'opció més interessant. És un error si ho interpre-

**«PODEU LLIGAR EL MEU COS,
LLIGAR LES MEVES MANS,
REGIR LES MEVES ACCIONS. SOU EL MÉS FORT,
I LA SOCIETAT S'AFEGEIX AL VOSTRE PODER,
PERÒ AMB LA MEVA VOLUNTAT, SENYOR,
NO HI PODEU FER RES»**

**GEORGE SAND
INDIANA (1832)**

tem com una renúncia al seu estil de vida anterior. És simplement la història d'una gran trobada. Una col·lisió excepcional entre dos individus que tots somiem tenir en algun punt de la nostra existència. L'aspecte moral de l'obra i del personatge –si ho volem llegir així– només m'atreu des d'un concepte no religiós o tradicional. Com el sacrifici. Certament, ella se sacrifica per l'amor envers Alfredo, però des de la idea que l'amor és una força salvadora i transformadora. El concepte de la salvació en l'altre que batega en el neoplatonisme.

Per la mateixa raó intento que el públic percebi que la malaltia no és un càstig a causa de la conducta del personatge. Actualment no té cap sentit aquest determinisme propi del segle XIX. Per a mi, la seva malaltia només és un element per intensificar dramàticament l'acció. D'alguna manera poso l'accent més en les decisions conscients del personatge –sense jutjar-la– que a il·lustrar una condemna preestablerta. Com deia García Lorca: “Que jo no vull veure l'arbre caigut, que jo vull veure caure l'arbre”. En altres mots: el teatre s'ha de fixar en el que està passant més

que no pas descriure les conseqüències del que ha passat.

A més, no dirigiria aquesta òpera si estigués obligat a considerar i incorporar la noció de culpa i de pecat. Jo no soc ningú –com ja he dit– per jutjar-la. El que sí que afirmo és que com a home sí que puc fer un al·legat feminista. S'aprèn molt al costat de creadores com Carme Portaceli, tan compromeses en les reivindicacions feministes des de l'escenari. En aquest missatge també m'acompanya el dissenyador Ulises Mérida. Ha creat un vestuari per a la protagonista molt elegant i també molt androgin. Una Traviata amb pantalons, inspirada en la rebel·lia de personatges com George Sand –contemporània de Marie Duplessis– o Marlene Dietrich.

Ets un director que repenses les obres que dirigeixes. Sempre hi ha una lectura, també en el concepte escenogràfic, molt lligat a la dramaturgia.

«Diu Lluís Pasqual que cada posada en escena és un judici. Hi estic molt d'acord. Per exemple, no hi ha res més estimulant que compartir amb

«EN AQUEST PLANETA ESTRET
TENIM NOMÉS L'ELECCIÓ
ENTRE DOS MONS DESCONEGUTS.
L'UN ENS TEMPTA
-AH!, QUIN SOMNI PODER VIURE-HI!-,
L'ALTRE ENS SUFOCA
A LA PRIMERA ALENADA»

COLETTE
GIGI (1945)

Sidonie-Gabrielle Colette

«ESTIMADA MARIE:

NO SOC PROU RIC PER ESTIMAR-TE COM VOLDRIA NI
PROU POBRE PER SER ESTIMAT COM TU VOLDRIES.
OBLIDEM-HO TOT, DONCS,
TU UN NOM QUE T'HA DE SER GAIREBÉ INDIFERENT,
JO UNA FELICITAT QUE SE'M FA IMPOSSIBLE.
ÉS INÚTIL DIR-TE QUANT HO SENTO, PERQUÈ TU SAPS
BÉ QUANT T'ESTIMO. LLAVORS, ADÉU.
TENS MASSA COR COM PER NO ENTENDRE EL MOTIU
DE LA MEVA CARTA I MASSA INTEL·LIGÈNCIA
COM PER NO PERDONAR-ME.
MIL RECORDS.
30 D'AGOST, A MITJANIT.
ALEXANDRE DUMAS, FILL»

FRAGMENT DE LA CARTA QUE ENVAIA A MARIE (ALPHONSINE) DUPLESSIS
PER ANUNCIAR LA FI DE LA SEVA RELACIÓ SENTIMENTAL D'UN ANY,
ENTRE EL 1844 I EL 1845

Marie Duplessis: el seu veritable nom era Rose-Alphonsine Plessis
(Nonant-le-Pin, Orne, Baixa Normandia,
15 de gener de 1824-París, 3 de febrer de 1847)

el públic la sensació d'escoltar per primera vegada una obra que creiem que coneixem. M'atreu l'exercici de bandejar clixés acceptats sense saber per què. Sense aquests prejudicis és possible descobrir coses a *La traviata* que sempre hi han estat però que no s'han vist. La tasca del director d'escena és interpretar l'obra original i acostar-la al públic d'avui. Això, des del meu punt de vista, es plasma en una dramaturgia que respecta la integritat de l'obra. No treballo mai eliminant –hi és tota l'òpera de Verdi–, prefereixo sumar.

A *La traviata*, una de les solucions dramaturgiques que m'han ajudat a crear sentit és subratllar l'el·lipsi temporal entre els actes II i III: passa de tres mesos a tres anys. Un temps natural per incorporar un nou personatge que enriqueixi el discurs dramàtic: un fill de Violetta i Alfredo. Em semblava molt suggeridor –així ho ha vist immediatament Ekaterina Bakanova– generar una nova vida, crear un futur per a aquella història d'amor extraordinària. També és una nova oportunitat perquè el conflicte no mori amb la mort de Violetta.

**«L'HOME ESCLAU HA REDOBLAT LES SEVES FORCES
I HA NECESSITAT APEL·LAR A LES TEVES
PER TRENCAR LES SEVES CADENES.
PERÒ UNA VEGADA EN LLIBERTAT,
HA ESTAT INJUST AMB LA SEVA COMPANYYA.
OH, DONES! DONES! QUAN DEIXAREU D'ESTAR CEGUES?
QUINS AVANTATGES HEU OBTINGUT
DE LA REVOLUCIÓ?
UN MENYSPREU MÉS MARCAT,
UN DESDENY MÉS VISIBLE...
QUÈ US QUEDA, DONCS?
LA CONVICCIÓ DE LES INJUSTÍCIES DE L'HOME»**

OLYMPE DE GOUGES

DECLARACIÓ DELS DRETS DE LA DONA I LA CIUTADANA (1791)

Hi ha un gest teatral molt clar entre net i avi a l'últim acte per visualitzar l'herència de les ferides provocades.

Respecte del disseny de l'espai escènic, he jugat principalment amb la idea de dos plans –o dimensions– que conviuen. L'un (horitzontal) és l'escenari de la realitat on es desenvolupa el drama de Violetta; l'altre (vertical) és el dels desitjos, els records, l'experiència de tot allò que és el pla no conscient de la protagonista. La connexió d'aquests dos nivells es revelarà al públic d'una manera subtil i gradual, al llarg dels tres actes de l'òpera, fins a fer-se present d'una manera molt contundent, amb accions que desafien les lleis de la física. Una evolució des

del realisme a l'oníric. La connexió entre ambdues dimensions es veurà especialment a l'últim acte. En el moment de l'ària "Addio al passato", a l'espai vertical es representarà tot aquell món del qual s'ha allunyat Violetta però que no ha desaparegut mai. Només després de la seva mort les dues dimensions es retrobaran i tancaran d'alguna manera un cicle».

En tot aquest discurs dramàtic, quin paper juga la realitat de la prostitució? Marie Duplessis va ser una dels més famoses «grans horitzontals» de la seva època.

«No és un tema que hagi volgut recollir d'una manera explícita. És evident que hi és. Forma part de l'ex-

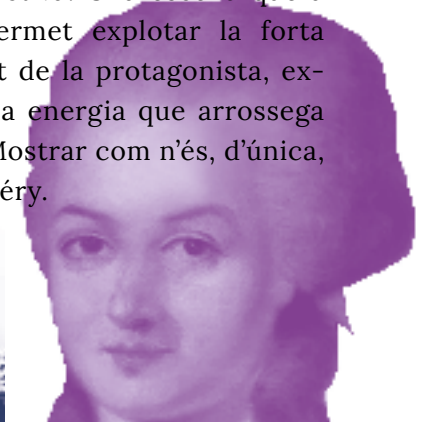
Pàgina anterior: Olympe de Gouges (Montauban, 7 de maig de 1748-París, 3 de novembre de 1793) era el pseudònim de Marie Gouze.
A dalt: Greta Garbo i Marlene Dietrich.

periència vital del personatge, però he preferit tractar-ho d'una manera més indirecta i subtil. Posar més l'accent en la sensualitat que l'envolta que no pas en una crua sexualitat que pugui tenir una lectura moralitzant. Es veurà especialment a la festa. El públic observarà moltes maneres d'entendre el desig».

Has comentat que has procurat desposseir *La traviata* dels seus clixés, però qualsevol director es troba en aquesta obra amb un dels més universals de l'òpera: el brindis del primer acte. Com has afrontat el moment «Libiamo»?

«Doncs el millor és afrontar-lo de cara. Acceptar-ne la popularitat, integrar-lo en la posada en escena i crear-hi fins i tot un reconeixement metateatral. Quan arribi el moment d'alçar la copa, tots els que hi hagi damunt l'escenari entonaran el brindis conscients de la fama del duet de Violetta i Alfredo. Actuaran igual que quan en una festa sona *I want to break free* de Queen i tothom espontàniament comença a cantar i a ballar un tema que tots coneixen i celebren. Un esclat d'alegria i felicitat col·lectiva. Una escena que a més em permet explotar la forta personalitat de la protagonista, exhibir aquella energia que arrossega els altres. Mostrar com n'és, d'única, Violetta Valéry.

A dalt, d'esquerra a dreta: Marie Duplessis (comtessa de Perregaux). Gravat d'Adolphe Pierre Riffaut a partir d'un original de Charles Joshua Chaplin, c. 1851; Fanny Salvini, el seu nom era Francesca Lucci, va protagonitzar l'estrena de *La traviata*; Olympe de Gouges (Montauban, 7 de maig de 1748-París, 3 de novembre de 1793) es el pseudònim de Marie Gouze. A baix: Las Sinsombrero, grup de dones pensadores i artistes espanyoles de la Generació del 27.

**«ESTIMO EL MEU PASSAT.
ESTIMO EL MEU PRESENT.
NO M'AVERGONYEIXO DEL QUE VAIG TENIR
I NO ESTIC TRIST PER NO TENIR-HO JA
MAI MÉS»**

COLETTE
LA FIN DE CHÉRIE (1926)

Colette (1932)

«LA MAJORIA D'HOMES ESTAVEN D'ACORD
QUE NO ERA CAP NOIA ORDINÀRIA [...].
EL DR. VÉRON VA DIR UN DIA,
DESPRÉS QUE ALPHONSINE PLESSIS
ABANDONÉS LA TAULA DE SOPAR:
“CONFESSO QUE M'INTERESSA MOLT.
ÉS, ABANS DE RES,
LA DONA MÉS BEN VESTIDA DE PARÍS,
EN SEGON LLOC, ELLA NI PRESUMEIX
NI AMAGA ELS SEUS VICIS,
EN TERCER LLOC, NO XERRA TOTHORA
O FA INSINUACIONS SOBRE ELS DINERS,
RAS I CURT,
ÉS UNA CORTESANA MERAVELLOSA”.»

SIR RICHARD WALLACE (ATRIBUÏT)
AN ENGLISHMAN IN PARIS (1843-1903), SIGNAT PER ALBERT VANDAM

MARGUERITE GAUTIER / VIOLETTA VALÉRY, UN PERSONATGE UNIVERSAL

PER **JORDI VILARÓ BERDUSAN**,
DOCTOR INTERNACIONAL EN ESTUDIS TEATRALS PER LA UAB

Alexandre Dumas, fill, va conèixer la cortesana Marie Duplessis l'any 1844 i va iniciar-hi una relació que duraria tot el 1845. Duplessis, però, va emmalaltir i va acabar morint el 1847. L'impacte que Duplessis va causar en Dumas va inspirar l'escriptor a l'hora de crear Marguerite Gautier, la protagonista de la novel·la *La dame aux camélias*, publicada el 1848. L'èxit immediat de la novel·la va fer que el mateix Dumas n'elaborés una versió teatral que s'estrenaria a París l'any 1852. L'obra va tenir un èxit extraordinari, superior fins i tot al de la novel·la, i entre els molts espectadors que van presenciar-ne l'estrena hi havia el compositor italià Giuseppe Verdi, el qual va quedar tan fascinat per la història de Marguerite Gautier que immediatament va decidir de fer-ne una

versió operística. Francesco Piave en va ser el llibretista, tal com ja ho havia estat en dues òperes anteriors de Verdi, *Hernani* i *Rigoletto*. L'òpera de Verdi es va estrenar a La Fenice de Venècia el 1853, tot just un any després de l'estrena teatral de Dumas a París. Piave, en adaptar l'obra de Dumas, va fer tota una sèrie de canvis respecte del text original per evitar haver de pagar drets d'autor. Així, l'obra va passar a dir-se *La traviata* (*L'esgarriada*), Piave va canviar el nom dels personatges (de Marguerite Gautier a Violetta Valéry; d'Armand Duval a Alfredo Germont, etc.) i va suprimir qualsevol referència a les camèlies del títol de l'obra de Dumas, que representaven una elegant metonímia de l'amor il·lícit.

Alexander Dumas (fill)
i Francesco Piave.

Tot i que l'estrena de *La traviata* no va tenir una bona rebuda per motius aliens a la música i el llibret, la reposició a Venècia un any després va suposar tot un èxit i l'òpera es va popularitzar ràpidament més enllà de les fronteres italianes. La dissort de Violetta va començar a adquirir una fama que ha arribat fins als nostres dies a través de les nombroses adaptacions que han traspassat disciplines i llenguatges artístics.

Més enllà dels diversos muntatges de l'obra de Dumas i de l'òpera de Verdi

al llarg del segle XIX (cal destacar en aquest apartat la gran interpretació que Eleonora Duse va fer de Marguerite Gautier a Nova York el 1896), va ser la irrupció del cinema el que va provocar una autèntica «febre Marguerite Gautier» arreu del món. De les nombroses adaptacions de cinema mut de l'obra de Dumas, la primera va ser dirigida per Viggo Larsen el 1907 i només dos anys després, el 1909, Ugo Falena en va dirigir una nova versió. El 1911 Louis Mercanton va dirigir la primera versió cinematogràfica francesa de l'obra amb Sarah Bernhardt

**«VULL FER EL QUE VULL.
 VULL JUGAR A LA PANTOMIMA,
 FINS I TOT JUGAR A FER COMÈDIA.
 VULL BALLAR NUA SI EL MALLOT EM MOLESTA
 I HUMILIA LA MEVA PLÀSTICA [...].
 VULL APRECIAR QUI M'ESTIMA
 I DONAR-HO TOT AL QUI ÉS AMB MI AL MÓN:
 COMPARTIR EL MEU COS REBEL,
 EL MEU COR TAN SUAU
 I LA MEVA LLIBERTAT!
 HO VULL... HO VULL!»**

**COLETTE
 LES VRILLES DE LA VIGNE (1908)**

com a protagonista. El 1915 Albert Capellani en va dirigir la primera versió americana i el mateix any 1915 Gustavo Serena va muntar una de les versions més recordades d'aquells anys, amb Francesca Bertini en el paper de Marguerite. El 1921 trobem el primer referent cinematogràfic que ha passat a la posteritat: *Camille*, dirigida per Ray C. Smallwood i protagonitzada per la parella de moda de l'època: Alla Nazimova i Rodolfo Valentino. Quinze anys després, el 1936, i ja a l'era del cinema sonor, George Cukor

va dirigir la versió que ha quedat com un dels grans referents cinematogràfics de l'obra: *Camille*, interpretada per Greta Garbo i Robert Taylor. El tema ja havia esdevingut un mite i es va difondre ràpidament arreu, si bé durant la immediata postguerra mundial i posterior Guerra Freda no hi ha adaptacions cinematogràfiques destacables. En arribar a la dècada dels vuitanta, però, les adaptacions televisives van fer renéixer el mite *Gautier* amb força. Així, TVE, per exemple, va rodar l'any 1978 una versió de *La dama*

**«INSPECCIONANT SENZILLAMENT
L'APARENÇA EXTERNA D'UNA DONA, UNA ALTRA DONA,
SI TÉ INTEL·LIGÈNCIA I DESTRESA, SABRÀ ON PERTANY,
QUINA HA ESTAT LA SEVA EDUCACIÓ,
LA CLASSE DE SOCIETAT QUE HA FREQUENTAT.
FINS I TOT SERÀ CAPAÇ D'ENDEVINAR ELS SEUS GUSTOS,
EL SEU CARÀCTER I, SI ES PREN LA MOLÈSTIA
D'OBSERVAR-LA, POT DIR MOLTES COSES DE LA SEVA VIDA
PER COM S'EMBOLICA AMB EL SEU XAL,
COM PORTA EL SEU BARRET,
COM ES POSA ELS GUANTS»**

**COMTESSA DASH
COMMENT ON FAIT SON CHEMIN DANS LE MONDE (1868)**

de les camèlies en llengua catalana, dirigida per Antonio Chic i interpretada per Núria Espert, Enric Majó i Pau Garsaball. El 1983 Franco Zeffirelli va dirigir *La traviata*, telefilm basat en l'òpera de Verdi i que va comptar amb Teresa Stratas, Plácido Domingo i Cornell MacNeil com a intèrprets destacables. El 1984 es va estrenar la *telemovie Camille*, una coproducció britànica i americana dirigida per Desmond Davis i interpretada, entre d'altres, per Greta Scacchi, Colin Firth i John Gielgud.

Al final del segle xx Marguerite Gautier torna a la pantalla gran, però en versions més obertes, com en el cas de *Pretty woman* (1990), dirigida per Garry Marshall i en què el personatge

de la prostituta Vivian Ward recrea una versió lliure de Marguerite Gautier amb *happy end* inclòs. Ja en ple segle XXI Baz Luhrmann dirigeix el sofisticat musical *Moulin Rouge* (2001), en què un jove escriptor bohemí (Christian) s'enamora d'una cortesana malalta de tuberculosi (Satine).

Pel que fa al teatre, cal remarcar que l'any 1911 es va estrenar *La dama de les camèlies* en llengua catalana al Teatre Principal de Barcelona, en versió de Salvador Vilaregut i interpretada per Margarida Xirgu. L'obra tornaria a ser representada en català el 1929 al teatre Romea i interpretada aquest cop per Maria Vila. *La dama de les camèlies*, però, no tornaria a ser representada en un escenari pro-

Pàgina anterior: comtessa Dash, el nom veritable de la qual era Gabrielle Anne de Cisternes de Courtiras (Poitiers, 1804-París, 1872).
 A dalt: Eleonora Duse interpretà Marguerite Gautier i Clara Morris també en *Camille* l'any 1874.

«SOVINT HE TINGUT LA SENSACIÓ, SENS DUBTE FAL-LAÇ, QUE FORA D'AQUEST "MÓN" COMPLEX, EMBOLCALLADOR, PODERÓS -I QUE, CAL NO OBLIDAR-HO, IMPOSA UNA LLEI HOSTIL A LA MENA D'AMOR QUE TU I JO HEM INTENTAT DE VIURE-, LA MAJORIA DELS CONFLICTES QUE ENS HAN OPOSAT HAURIEN ESTAT INEXISTENTS. ÉS CERT QUE BONA PART DELS PROBLEMES, LES DESCONFIANCES I LES INCOMPREENSIONS PROVENEN DE LA MANERA DIFERENT EN QUÈ CADA UN ES RELACIONA AMB EL "TERCER" EN PRESENCIA, QUE DE VEGADES PREN LA FORMA D'"ABSENT" PRESENT. I DELS DIFERENTS PACTES QUE CADA UNA HI HA ESTABLERT. I DE LES DIFERENTS TRIES I LES DIFERENTS TRAÏCIONS A UNA SUPOSADA COMPLICITAT PRÈVIA. PERÒ QUÈ RESTARIA DE NOSALTRES, SI ELIMINEM AQUEST REFERENT NECESSARI PER A TOTA EXISTÈNCIA REAL? ÉS, POTSER, AQUEST ESTIRA-I-ARRONSA AMB EL MÓN ALLÒ QUE ENS DEFINEIX D'UNA MANERA MÉS SINGULAR. NO HI HA FUGIDA, NO HI HA UN "FORA DEL MÓN": PER UN INSTANT, LA PASSIÓ, QUE T'ALLIBERA DEL CLOS DE TU MATEIXA, DISSOL ELS LÍMITS I NEGA TOTA LLEI I TOTA CULPA. PER LA PASSIÓ, OBLIDAR-SE, OBLIDAR EL MÓN. O PACTAR-HI UNA TREVA: EL PRIVAT I EL SOCIAL ARTICULATS PER INSTITUCIONS -MATRIMONI O SIMILARS... FER EXTENSIU A L'ÀMBIT DELS SENTIMENTS ALLÒ QUE EN UN ESTAT DE DRET FORA UNA CONSTITUCIÓ»

MARIA-MERCÈ MARCAL
LA PASSIÓ SEGONS RENÉE VIVIEN (1995)

fessional en català fins al 2014, any en què Herman Bonnin va dirigir la seva filla Nausica en una versió signada per Sabine Dufrenoy i Anna Soler Horta que es va representar a La Seca Espai Brossa. Una versió, per cert, que partia de la novel·la original de Dumas i no pas de l'adaptació teatral posterior, tal com ja havia passat abans amb la versió de Rene De Ceccatty que Alfredo Arias va dirigir al Théâtre Marigny de París l'any 2000 i que va interpretar Isabelle Adjani; o com també va succeir amb la versió de l'obra que Franz Castorf va dirigir a l'Odéon de París el 2012.

Enrique Jardiel Poncela va crear una paròdia de l'obra de Dumas que va ti-

tular *Margarita, Armando y su padre* i que la companyia de Milagros Leal i Salvador Soler va estrenar a Madrid el 1931. Aquesta mateixa versió teatral va servir com a guió de la pel·lícula argentina del mateix títol que va dirigir el 1939 Francisco Múgica (amb molta influència de la versió de Cukor) i que va ser interpretada per Florencio Paravicini i Mecha Ortiz. D'altra banda, l'any 1934, el director i teòric teatral rus Vsévolod Meierhold també va fer una versió teatral de l'obra a Moscou.

Més enllà de la narrativa, el teatre, l'òpera, el cinema i la televisió, el mite de Marguerite Gautier també ha tingut la seva projecció al món de la dansa. El coreògraf britànic Frede-

A dalt: retrats de Marie Duplessis. El segon és un retrat d'Édouard Viénot partint d'un original de Charles Joshua Chaplin, ca. 1851.

Pàgina següent, de dalt a baix: Margarita Xirgu, Francesca Berlina, Nazimova, Sarah Bernhardt, Núria Espert i Nazimova.

rick Ashton, a partir de la *Sonata per a piano en Si menor* de Franz Liszt, va crear *Marguerite and Armand*, un ballet ideat específicament per a Rudolf Nuriéiev i Margot Fontaine. El 1973 Maurice Bejart va representar a La Monnaie de Brussel·les la coreografia de *La traviata*, versió de l'òpera de Verdi només ballada, no cantada; el 1978, el coreògraf alemany John Neumeier va estrenar el ballet *The Lady of the Camellias* a Hamburg, el qual s'ha representat en nombroses ocasions als teatres més prestigiosos del món. Per últim, el coreògraf anglès Richard Wherlock va estrenar el 2008 al Teatre de Basilea, *Traviata – Ein Ballett*, una coreografia basada en l'òpera de Verdi, però que curiosament se sosté musicalment sobre peces de Francis

Poulenc, Camille Saint-Saëns, Eric Satie i Dmitri Xostakóvitx.

En definitiva, teatre, òpera, cinema, televisió i ballet –amb les figures més destacades i prestigioses de cada àmbit– han representat al llarg de la història el relat d'aquesta cortesana lli bertina i romàntica alhora, polièdrica, contradictòria, humana en definitiva. Un personatge que va gosar posar un mirall stendhalià al davant d'una societat com la del París del Segon Imperi per reflectir-ne la hipocresia, la doble moral i, sobretot, l'obsessió per un materialisme que anava més enllà de les transaccions comercials, afectava tots els àmbits de la vida i acabava per esclafar els sentiments purs de persones tan meravellosament im perfectes com Marguerite Gautier.

A dalt: Julia Roberts a *Pretty Woman* i Nicole Kidman a *Moulin Rouge*.

«EL FET ÉS QUE POCOS HOMES
SÓN CAPAÇOS DE COMPRENDRE
I DE CONÈIXER LES DONES.
GENERALMENT LES QUE FASCINEN
I ES REBUTGEN ESDEVENEN ENIGMES
PER A NOSALTRES.
LES QUE ES LLIUREN,
PERDEN TOT EL PRESTIGI
I JA NO VAL LA PENA DE SEGUIR
ELS MOVIMENTS DE LA SEVA ÀNIMA
QUAN S'HA APURAT L'EMBRIAGUESA
DELS SENTITS»

GEORGE SAND
MARIANNE (1875)

LA TRAVIATA

PER OUKA LEELE
ARTISTA ENCARREGADA
DE LA IMATGE
DEL FESTIVAL
CASTELL DE PERALADA 2019

A dalt: cartell d'Ouka Leele per al Festival Castell de Peralada 2019.

Jo et creia i et pensava com a Margarita, però ets Violetta, una Violetta esgarriada. Dessagnar-te, dessagnar-te, la margarida desfullada ha esdevingut vermell sang i morat. Violetta, violentes els estossecs, et mors no pas pansida sinó encesament enamorada.

Hi ha un pare que vol protegir el fill i que creu que protegint-lo li donarà una vida digna i bonica; però lluny de tu, no pas a la teva vora, el despullarà de l'amor. Pobre dissortat, creurà que els diners tot ho poden comprar i t'humiliarà en públic, ignorant i maliciós, amb el seu amor llençat pel terra escampat en bitllets.

No et moris, estimada Violetta, margarida meva, que l'amor ho era tot i tot ho podia. Alfredo, quina una s'està organitzant, i amb l'amor vessat, vermell sang, tragèdia servida amb copes, tothom brindant, beguem, brindem!

Violetta Maria, la Callas, quant que m'has fet somiar amb aquella casset que escoltava tothora, de dia i de nit, mentre pintava la meva vida i em sentia emparada, imantada per aquell amor més fort i més gran que la mort, tergiversat, extraviat, mal entès, com ho eren els meus amors i em moria. I volava per casa somiant amb pinzells i colors volent salvar-te per salvar-me, però et mories i jo què hi podia fer?, què hi podia fer?, digues-m'ho.

Veure't als teatres, brindar en cor, cridar-te perquè no li diguessis mentides, perquè li diguessis la veritat malgrat el seu pare. I a ell, a ell, aferrar-m'hi

al pit, sacsejar-lo pel coll de la camisa i mirant-lo fit a fit: reacciona, Alfredo!, què hi ha al teu cor, ¿no t'adones que la sang que ella tus és la teva pròpia sang?, la vostra, la que tots bevem en copes d'amargor mentre cantem la cançó, la que tots ens sabem de memòria, en el brindis de Verdi, el brindis de tots els brindis, un brindis que duem posat i que du l'òpera a totes les noces, a tots els bars, a tots els racons i la fa eterna i popular i propera. Però molt més enllà, darrere el teló junt amb l'orquestra vibra la partitura, on viviu, arquetípics, els personatges d'aquesta obra que va sacsejar la seva època i que continua fent vibrar tots els enamorats de l'amor, de l'amor pur, del que no es pot esmicolar ni amb la mort.

Perquè l'amor és tan fort com la mort, essent sagetes de foc les seves sagetes... Per què cal deixar-se morir, per què no es poden deixar entrar per qualsevol cridòria els dubtes, els recels, les intrigues, la maleïda gelosia... Per què? ¿És que l'amor és això? Jo diria rotundament que no. Potser esgarriament, malaltia, desvari, folia, intensitat, i Verdi, quina audàcia, ens arrossega a sentir irremeiablement amor nota rere nota. No podem fugir, només ens resta rendir-nos i sentir, potser aclucar els ulls, volar tot ballant, el cor de tota la humanitat taral·lejant una cosa que sona com si fos amor, però que fa mal, i l'amor no hauria de fer mal. No és l'esgarriada, és el pobre amor esgarriat del seu veritable destí.

«NO VULL RES DE L'AMOR, EXCEPTE L'AMOR»

COLETTE
LA VAGABONDE (1910)

NITS D'ÒPERA

LES MILLORS ÒPERES A LES SUITES DE L'HOTEL PERALADA

DON GIOVANNI · MADAMA BUTTERFLY · LA BOHÈME · OTELLO · ANDREA CHÉNIER · TURANDOT · CARMEN · LA TRAVIATA

HOTEL
PERALADA
WINE SPA & GOLF

Rocabertí s/n - 17491 Peralada · Tel. 972 538 830 Fax. 972 538 807
www.hotelperalada.com

RICCARDO FRIZZA

DIRECTOR MUSICAL

Fotografia: Henry FAIR

Va estudiar al Conservatori de Música de Milà i a l'Accademia Chigiana de Siena. El 1998 va guanyar el Concurs Internacional de Direcció de la Filharmònica del Sud de Bohèmia (Txèquia). Del 1994 al 2000 va ser director resident de la Simfònica de Brescia, amb la qual va oferir la integral de les *Simfonies* de Beethoven. És convidat habitualment pels coliseus i festivals més importants d'Itàlia, com el Rossini Opera Festival de Pesaro, Due Mondi d'Spoleto, Martina Franca, Festival Verdi de Parma, i l'Òpera de Roma, Teatro Comunale de Bolonya, Teatro Regio de Torí, Teatre Carlo, Felice de Gènova i Maggio Musicale Fiorentino. Ha dirigit al Festival de Radio France a Montpeller, Wexford Festival, Festival d'Ais de Provença, Festival de Saint-Denis, Filharmònica de Sant Petersburg, Royal Festival Hall de Londres, Opéra de Marsella, La Monnaie de Brussel·les, Opéra de Lió, Herkulessaal de Munic, Teatro São Carlos de Lisboa, 43è Festival Internacional d'Osaka, i als EUA ha actuat a Washington, Seattle, Houston i al Metropolitan de Nova York, entre d'altres. Així mateix, ha dirigit l'Orchestra dell'Accademia Nazionale de Santa Cecilia, Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino, Gewandhaus Orchester de Leipzig, Sachsische Staatskapelle de Dresden, Orquestra Simfònica Giuseppe Verdi de Milà, Orquestra Simfònica Toscanini, Mahler Chamber Orchestra, Orquestra Filharmònica de Sant Petersburg, Orquesta de Galícia, Orchestre National de Montpeller, Philharmonia Orchestra de Londres, Bayerische Staatsorchester de Munic, Philharmonique de Montecarlo, Ensemble Orchestral de París, Orquesta Filarmònica de Gran Canària, Filharmònica Lutoslawski de Wroclav i Orquestra Simfònica de Kyoto, entre d'altres.

La discogràfica Supraphon va editar el seu àlbum *Mirandolina*. Per a Decca va dirigir el recital de Juan Diego Flórez dedicat a Bellini i Donizetti amb la Simfònica Giuseppe Verdi, que va guanyar el Cannes Classical Award 2004; té en DVD *La filla du régiment*, gravat en directe al Teatro Carlo Felice de Gènova, i *Matilde di Shabran*. També ha publicat *Nabucco* (Dynamic) i *Tancredi* (TDK). Darrerament ha dirigit *Giovanna d'Arco* al Festival de Martina Franca, *Rigoletto* a l'Arena de Verona i Seattle; *Norma*, *La bohème* i *Tosca* al Metropolitan; *La Cenerentola* i *I Capuleti e i Montecchi* a Munic; *Tosca* a San Francisco, i *La bohème* a Dallas, entre d'altres. En les passades temporades *Otello* a Frankfurt i recentment ho ha fet a Bilbao.

Ha dirigit al Festival Castell de Peralada l'*Otello* de Verdi, en una aplaudida producció de dirigida per Paco Azorín el 2015.

CASTELL PERALADA

RESTAURANT

GUIA MICHELIN

Un món de sensacions a l'espai gastronòmic
by Xavier Sagristà i Toni Gerez

PAÇO AZORÍN

DIRECTOR D'ESCENA I ESCENOGRAFIA

Va estudiar escenografia i direcció a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha fet més de 150 escenografies per a òpera, teatre, dansa i musical. Treballa habitualment amb els directors Lluís Pasqual (*La casa de Bernarda Alba*, *Hamlet*, *La tempestad*, *Móvil...*) i Carme Portaceli (*Ricard II*, *Davant la jubilació*, *Lear*, *Així que passin cinc anys*, *Prometeu*). En dansa ha col·laborat amb Víctor Ullate (*Pastoral*, *Samsara*, *Wonderland*, *El arte de la danza*, etc.). I en teatre musical amb Ricard Reguant (*Grease*, *Coco Comín*, *Chicago*) o José Antonio Escrivà (*Bienvenido Mr. Marshall*). En l'àmbit operístic ha dissenyat escenografies d'*Il prigioniero* (Opéra de Paris), *Le nozze di Figaro* (Gran Teatre del Liceu i Welsh National Opera), *Manon Lescaut* (Opéra de Lió) i *La viejecita-Chateau Margaux* (Teatro Arriaga de Bilbao).

El 2010 dirigí i creà l'escenografia de l'estrena *Amb els peus a la lluna* d'Antoni Parera Fons (coproducció del Liceu, Teatro Real, La Maestranza, ABAO-OLBE i Festival Barcelona Grec). Al Liceu també ha signat tres noves produccions: *Tosca* (2014) i *La voix humaine* de F. Poulenc i *Una voce in off* de X. Montsalvatge (2015). El 2008 dirigí una antologia de les sarsueles de Chueca a la plaça Mayor de Madrid, pel centenari de la seva mort, i *Cien puños de rosas* (2009) en el de Ruperto Chapí. Com a director d'escena, el 2003 creà i dirigí el Festival Shakespeare de Santa Susanna (Maresme), on el 2007 dirigí l'estrena absoluta de *Hamlet: el día de los asesinatos* de Bernard-Marie Koltès. El 2013 estrenà *Julio César* de William Shakespeare a Mèrida (amb Mario Gas, Sergio Peris-Mencheta i Tristán Ulloa), unànimement aplaudida per la crítica i el públic en més de 130 representacions per tot Espanya. Les seves estrenes més recents són *La voix humaine*, als Teatros del Canal de Madrid (abril del 2014) i *Salome* de R. Strauss al Festival Internacional de Mèrida (juliol del 2014).

Ha participat al Festival Castell de Peralada en *Wonderland*, espectacle de dansa de Víctor Ullate (2010) i l'òpera *Otello* de Verdi (2015).

*L'Art és tan difícil d'explicar
amb paraules
com algunes Sensacions*

EKATERINA BAKANOVA

VIOLETTA VALÉRY

Va néixer a Rússia i es va graduar en acordió, piano, cant i estudis vocals a l'Acadèmia de Música Gnessin de Moscou. Seguí estudis amb Gabriella Ravazzi a Itàlia. Va guanyar diversos concursos internacionals de cant, com el Hans Gabor Belvedere, AsLiCo, Bilbao i Bella Voce Moscou, abans de convertir-se en solista de l'Òpera Novaya. Va debutar a Itàlia després de guanyar en aquell país els concursos Giuseppe di Stefano i Maria Caniglia.

Ekaterina Bakanova actua habitualment en teatres d'òpera internacionals, com l'Arena de Verona, La Fenice de Venècia, Teatro Regio de Torí, Teatro Massimo de Palerm, NCPA de Pequín, Semperoper Dresden o ROH Covent Garden. Col·labora amb directors de la categoria de Maurizio Benini, Jean-Christophe Spinosi, Stefano Montanari, Nello Santi, Plácido Domingo, Karel Marc Chichon, Jan Latham Koenig, Myung-Whung Chung i Yutako Sado, i també amb els directors d'escena Franco Zeffirelli, Robert Carson, Calixto Bieto, Richard Eyre, Henning Brockhaus, Hugo de Ana o Roberto Andó.

Acaba d'interpretar *La traviata* a Florència, Dresden i Venècia, *La rondine* a Florència, *Carmen* en versió concert a Versalles amb Jean-Christophe Spinosi, *Don Giovanni* a Tel Aviv, *Le nozze di Figaro* al Teatro Filarmonico de Verona i *Il Bravo* a Wexford. Té com a futurs compromisos: *La traviata* a Tel Aviv, Madrid i Ginebra, *Les pêcheurs de perles* a Barcelona, Oviedo i Dortmund, *Manon* a Tel Aviv i *Les contes d'Hoffmann* a Pequín.

Debuta al Festival Castell de Peralada.

SOPRANO

Cap al futur
amb la música.

LA VANGUARDIA

LAURA VILA

FLORA VERBOIX

Inicia la seva carrera amb els Amics de l'Òpera de Sabadell i el circuit Òpera a Catalunya participant a l'Escola d'Òpera de la mateixa associació fent Dorabella (*Così fan tutte*) de Mozart. Seguit d'altres rols cada vegada més importants fins a arribar a cantar els més representatius del seu repertori, com ara Amneris (*Aida*), Adalgisa (*Norma*), Orfeo (*Orfeo ed Euridice*), Isabella (*L'italiana in Algeri*), Carmen de l'òpera de Bizet i la princesa d'Eboli (*Don Carlo*).

Fotografia: Eric SANZ

MEZZOSOPRANO

La seva progressió la va portar a repetir el rol d'Amneris i a debutar en el *Requiem* de Verdi a l'Auditorio Nacional de Madrid. Més recentment hi va tornar com a primera dama d'*Elektra* d'Strauss, sota la direcció de David Afkham. Al Gran Teatre del Liceu ha participat a *Cendrillon* i al Teatro Real de Madrid en *Moses und Aron*.

Ha cantat al Palau de la Música Catalana amb l'Orquestra Simfònica del Vallès i a l'Auditori de Barcelona com a solista al *Requiem* de Duruflé.

Recentment ha fet la Zaida d'*Il turco in Italia* al Teatro Campoamor d'Oviedo, al Festival d'Òpera d'Eivissa ha estat Orlovsky (*Die Fledermaus*), Suzuki (*Madama Butterfly*) i Meg Page (*Falstaff*). Al Teatre Principal de Palma ha cantat el rol de Lola de *Cavalleria rusticana*.

Internacionalment ha cantat el paper de Maddalena (*Rigoletto*) al festival Zomeropera (Bèlgica) i novament *Carmen* en la producció d'Emilio Sagi per a la inauguració del Jiangsu Grand Theater de Nangjing (la Xina).

KETTAL

Cala Collection by *Doshi Levien*
H Pavilion by *Kettal Studio*

HEAD OFFICE KETTAL / CONTRACT

BARCELONA: *Aragón 316, 08009 Barcelona, Spain. T. (34) 93 487 90 90*

SHOWROOMS KETTAL

BARCELONA - LONDON - MARBELLA - MIAMI - NEW YORK - PARIS

BARCELONA: *Aragón 316. T. (34) 93 488 10 80*

MARBELLA: *Ctra Cádiz, Km 179. T. (34) 952 77 89 89*

MARTA UBIETA

ANNINA

Nascuda a Bilbao, va fer les carreres de cant i piano al Conservatori de la ciutat, amb les màximes qualificacions en ambdues i premi fi de carrera de cant. Actualment estudia amb Anabe Hernández. SOPRANO
Ha rebut classes magistrals de Lynn Dawson, Nancy Argenta, Ana Luisa Chova, Isabel Penagos...

Té una llarga participació en oratoris: *Gloria* i *Magnificat* de Vivaldi, *Magnificat* de Bach, *Ein deutsches Requiem* de Brahms, *Requiem* de Fauré, *Nelsonmesse* i *Stabat Mater* de Haydn, *Exsultate Jubilate*, *Requiem* i *Missa de la Coronació* de Mozart, *Carmina Burana* d'Orff, i més recentment *Novena Simfonia* de Beethoven, *Te Deum* de Bruckner i de Dvořák, *Elias* de Mendelssohn...

En òpera ha cantat en *Rigoletto*, *La traviata*, *Les huguenots*, *Der Rosenkavalier*, *Lucia di Lammermoor*, *Norma*, *Zigor*, *Nabucco*, *Salome*, *Jenùfa*, *Le nozze di Figaro*... per tot l'Estat i en diverses sales i festivals importants. Molt vinculada amb el panorama musical basc, col·labora amb la Bilbao Orkestra Simfonikoa, amb la Sociedad Coral de Bilbao i actua a l'ABAO i al Teatro Arriaga de Bilbao. Ha ofert el paper de Txiki de l'òpera basca *Mendi-Mendiyán*, que posteriorment fou enregistrada per al segell Naxos.

En sarsuela ha participat en *Katiuska*, *El huésped del sevillano*, *Marina*, *El caserío*, *La tabernera del puerto* i *Los sobrinos del capitán Grant*, entre d'altres. Recentment ha cantat *El cabo primero*, *El último romántico* i *La montería*.

La seva agenda inclou sarsuela (*Luisa Fernanda*), òpera (*L'incoronazione di Poppea*, *Die tote Stadt*), lied, oratori (*Gloria* de Poulenc) i la *Simfonia de primavera* de Britten amb la Coral de Bilbao i la Bilbao Orkestra Sinfonikoa amb motiu dels 125 anys de la Coral.

Ha treballat sota la batuta de directors de prestigi internacional, com Mena, Halffter, Gómez Martínez, V. Pablo Pérez, Reynolds, Kout, Neuhold, Spinosi, Guidarini, Rovaris, Rota, Weiss... i ha compartit escenari amb A. Silja, A. Roocroft, A. Arteta, A. Machado, K. Rydl, A. M. Sánchez, M. Álvarez, J. Pons...

RENÉ BARBERA

ALFREDO GERMONT

Graduat al Patrick and Shirley Ryan Opera Center de Chicago, va guanyar el primer premi del concurs Operalia de Plácido Domingo el 2011 a Moscou.

Ha pujat a molts dels escenaris més importants de l'Amèrica del Nord: Elvino (*La sonnambula*) a la Washington Concert Opera, Almaviva (*Il barbiere di Siviglia*) al Michigan Opera Theater i a Vancouver, Ernesto (*Don Pasquale*) i Arturo (*Lucia di Lammermoor*) a la Lyric Opera de Chicago, Don Ramiro (*La Cenerentola*) a la Seattle Opera i a LA Opera de Los Angeles, Rodrigo (*La donna del lago*) de Rossini a la Santa Fe Opera i Rinuccio (*Gianni Schicchi*) a la Canadian Opera Company.

TENOR

Entre els seus compromisos recents trobem *Il barbiere di Siviglia* a París, *La gazza ladra* a Pesaro, *La Cenerentola* i *Les troyens* a San Francisco, *Il barbiere di Siviglia* a Los Angeles, *La fille du régiment* a la Greensboro Opera, *La Cenerentola* a Palerm, *Il barbiere di Siviglia* a Bolonya, *Il turco in Italia* a Pesaro, *L'italiana in Algeri* al Metropolitan de Nova York, *La traviata* a Palerm, *La clemenza di Tito* a Saint Louis, *Il barbiere di Siviglia* a París, *Don Pasquale* a La Scala, la *Missa da Requiem* amb La Scala a Pavia, Hamburg i París, *La clemenza di Tito* a València, *I puritani* a Stuttgart, *Il barbiere di Siviglia* a Amsterdam, *Don Pasquale* a Viena...

A la seva agenda figuren representacions de *La Cenerentola* a Roma, *Idomeneo* a Palerm, *L'elisir d'amore* a Milà i *Il barbiere di Siviglia* a Viena.

Debuta al Festival Castell de Peralada.

QUINN KELSEY

GIORGIO GERMONT

Nascut a Hawaii, va guanyar el premi Beverly Sills de la Metropolitan Opera 2015 i és molt sol·licitat per interpretar òperes de Verdi, Puccini i el repertori francès, al Metropolitan o a la San Francisco Opera, Lyric Opera de Chicago, Royal Opera House Covent Garden de Londres o Opernhaus de Zuric.

La seva agenda d'aquesta temporada inclou el Met amb el seu aclamat Germont de la nova producció de *La traviata*, juntament amb l'Amonasro d'*Aida*. També Zuric com a Rigoletto i Hawaii novament amb Germont. El debut a la Bayerische Staatsoper de Múnic com a Enrico (*Lucia di Lammermoor*) i a Dallas com a Ford (*Falstaff*). I entre els projectes futurs, debutarà a la Wiener Staatsoper i reapareixerà a la Metropolitan Opera, Lyric Opera de Chicago, Opernhaus de Zuric i Canadian Opera Company.

La temporada anterior va intervenir a *Rigoletto* (Lyric Opera de Chicago), va cantar el rol de Peter de *Hansel und Gretel*, el comte de Luna d'*Il trovatore* i Enrico de *Lucia di Lammermoor* (Metropolitan Opera de Nova York) i el Germont de *La traviata* (Opernhaus de Zuric), i va debutar a la Washington National Opera com a Posa (*Don Carlo*), entre altres actuacions. En concert, Kelsey va cantar la *Simfonia núm. 8* de Mahler amb la BBC National Orchestra de Gal·les i Thomas Søndergård als Proms.

Cal esmentar la reaparició a la Lyric Opera de Chicago en l'Enrico de *Lucia di Lammermoor*, a la Royal Opera House Covent Garden amb el comte de Luna (*Il trovatore*), a l'Oper de Frankfurt en *Rigoletto* i a la San Francisco Opera novament amb *Rigoletto*. Va acabar la temporada amb el debut al festival Les Chorégies d'Aurenja cantant Amonasro (*Aida*) i amb el debut a Austràlia com a Athanaël (*Thaïs*) amb la Melbourne Symphony, dirigit per Andrew Davis.

Debuta al Festival Castell de Peralada.

Fotografia: Kent HOWARD

BARÍTON

VICENÇ ESTEVE MADRID

GASTONE

TENOR

Nascut a Barcelona en una família de tradició musical, cantà al cor de veus blanques del Liceu. Entre el 1994 i el 2001 va ser premiat en concursos internacionals: Francisco Alonso, Jaume Aragall, Eugeni Marco, Operalia... Al Wexford Festival Opera rebé la Gerard Arnhold Bursary com a jove intèrpret per *L'elisir d'amore*. Debutà com a protagonista de *La Dolorosa* i canta un ampli repertori de sarsuela (*Doña Francisquita, Luisa Fernanda, El rey que rabió, Marina...*) i òpera als teatres i sales de concerts més importants d'Espanya. A més

del Liceu, ha cantat al Palau de la Música Catalana, cicle Òpera a Catalunya, Torroella de Montgrí, Palau de les Arts de València, Teatre Principal de Palma, Teatro de la Zarzuela, Festival de Òpera d'Oviedo, La Maestranza de Sevilla, etc. Fou convidat per Plácido Domingo com a Nemorino de *L'elisir d'amore* a la Washington Opera, i també ha cantat a França, Bèlgica i Itàlia. Ha actuat amb grans figures de la lírica, com Josep Carreras, Jaume Aragall, Plácido Domingo, Joan Pons, Carlos Álvarez i Vicenç Sardinero, entre d'altres.

Debutà al Liceu amb *Salome* (1998-99) i va fer el rol de Pong en la *Turandot* de reinauguració del Teatre, amb direcció de Núria Espert; igualment, hi ha cantat *Parsifal* i *Die Zauberflöte* (dirigida per Comediants) i hi participa habitualment. Alguns altres rols i títols que ha interpretat són *L'heure espagnole*, Tybalt de *Roméo et Juliette* de Gounod (Teatro de la Maestranza de Sevilla), *Carmen* sota la direcció de Carlos Saura, *Le nozze di Figaro* i el rol de Tomillo de *La bruja* (Palau de les Arts de València), així com *Don Gregorio* al Teatro della Fortuna de Fano (Itàlia) i *La bohème, Madama Butterfly, La scala di seta, Il barbiere di Siviglia, Così fan tutte, Falstaff, La traviata, Don Pasquale...* El 2008 va participar en *Turandot*, dirigida pel cineasta xinès Chen Kaige i sota la batuta de Zubin Mehta, així com també a *Parsifal* i la Gala Puccini, dirigit per Plácido Domingo, novament al Palau de les Arts de València.

Torna al Festival Castell de Peralada després d'haver-hi actuat amb *Otello, Turandot, Madama Butterfly* i *La flauta màgica*.

CARLES DAZA

EL BARÓ DOUPHOL

Nascut a Barcelona, va fer veterinària a la UAB i cursà els estudis de cant al Conservatori Superior de Música del Liceu amb els professors Eduard Giménez i María Soler.

El 2004 va participar a *La petita flauta màgica* de Comediants al Liceu. L'any següent debutà com a comte d'Almaviva de *Le nozze di Figaro* de Mozart a La Faràndula de Sabadell al cicle Òpera a Catalunya. Debutà al Liceu

la temporada 2006-07 amb *Manon* de Massenet, a les ordres de Víctor Pablo Pérez i David McVicar. Des d'aleshores també canta al Teatro Campoamor d'Oviedo (2008), ABAO de Bilbao el 2011 amb *L'italiana in Algeri* d'Emilio Sagi, Teatro Villamarta de Jerez, Teatre Principal de Maó, Teatre Principal de Mallorca (2012), etc. El 2006 va debutar internacionalment al Teatro Nacional de Panamá, i a Colòmbia, Equador, el Brasil, Corea del Sud i Itàlia. Paral·lelament ha participat i guanyat el Concurs Manuel Ausensi (IX edició), Concurs Mirabent i Magrans de Sitges, X Concurs Internacional Jaume Aragall (segon premi) o la primera edició del Concurs Internacional de Cant Rivelas de Panamá. El 2014 tornà al Teatro Campoamor d'Oviedo en el rol titular de *Don Giovanni* de Mozart, producció d'Alfred Kirchner, i a l'Auditorio Baluarte de Pamplona. El mateix any debutà a São Paulo com a Figaro d'*Il barbiere di Siviglia* de Rossini. El 2015 debutà amb èxit en *Carmina Burana* a l'Auditorio Alfredo Kraus de Las Palmas de Gran Canaria, dirigit pel mestre Pedro Halffter, i hi tornà el 2016 per cantar *Der Kaiser von Atlantis*, sota la batuta del mateix Halffter. El gener del 2017 tornà al Liceu amb *Werther*, dirigit per Willy Decker i Alain Altinoglu, i va emprendre una gira per Espanya amb *Carmina Burana* de La Fura del Baus. El 2018 debutà a La Maestranza de Sevilla com a Sulpice de *La fille du régiment* de Donizetti en l'aclamada producció de Laurent Pélly. El gener del 2019 va participar en *Madama Butterfly* a la Royal Opera House Muscat d'Oman, dirigit pel mestre Armiliato, en la producció del Festival de Peralada i sota les ordres de Joan Antoni Rechi.

Ha treballat amb els directors musicals Víctor Pablo Pérez, Yves Abel, Michele Mariotti, Pablo Mielgo, Pedro Halffter, Álvaro Albiach, Alain Altinoglu, Marco Armiliato o Daniel Gil de Tejada i els directors d'escena David McVicar, Emilio Sagi, Alfred Kirchner, Willy Decker, Laurent Pelly o Joan Anton Rechi.

Fotografia: Anethi BOFILL

BARÍTON

20
Liceu

*la força
de l'open*

**CELEBREM
LA TEMPORADA
DELS 20 ANYS**

ABONA'T FINS A UN
35% dte

**ENTRADES
JA A
LA VENDA**

DESCOBREIX
TOTA LA NOVA
TEMPORADA
2019 / 2020

LICEU.CAT

Irene Trecein

TURANDOT
PUCCINI OCTUBRE

DOÑA FRANCISQUITA
VIVES NOVEMBRE

AIDA
VERDI GENER · FEBRER

**LES GRANDS BALLETS
CANADIENS**
PERGOLESI · BEETHOVEN SETEMBRE

LA CLEMENZA DI TITO
MOZART FEBRER · ABRIL

LOHENGRIN
WAGNER MARÇ · ABRIL

ENGLISH
NATIONAL
BALLET
GISELLE
D'AKRAM KHAN ABRIL

PAGLIACCI
LEONCAVALLO DESEMBRE

**ANNA NETREBKO
YUSIF EYVAZOV**
NOVEMBRE

CARMEN
BIZET JUNY

**CAVALLERIA
RUSTICANA**
MASCAGNI DESEMBRE

**IL BARBIERE
DI SIVIGLIA**
ROSSINI JULIOL · AGOST

GUILLEM BATLLORI

EL MARQUÈS D'OBIGNY

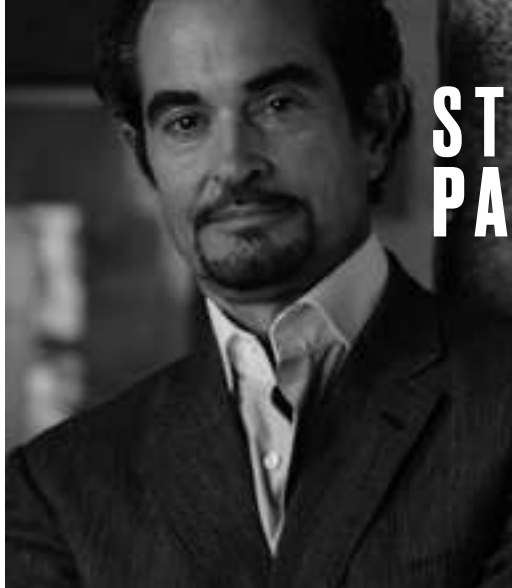
Té el grau superior de cant pel Conservatori Superior del Liceu. Va formar part de l'Escola d'Òpera de Sabadell el 2017 amb *Così fan tutte* de Wolfgang Amadeus Mozart, en el rol de Don Alfonso, i el 2018 amb *Falstaff* de Giuseppe Verdi interpretant el personatge de Ford. El 2018 va encarnar Don Alfonso al festival d'estiu Kammeroper Schloss Rheinsberg. També ha interpretat Sagrestano de *Tosca* i Papageno de *Die Zauberflöte*, entre d'altres. I properament cantarà com a Marcello de *La bohème* de Giacomo Puccini, amb la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC).

BAIX-BARÍTON

Ha estat seleccionat per formar part, a partir del setembre vinent, de l'Operastudio Niederrhein dels teatres de Mönchengladbach i Krefeld (Alemanya).

Ja ha cantat al Festival de Peralada, com a oficial del Registre de *Madama Butterfly* de Puccini el 2017.

STEFANO PALATCHI

DOCTOR GRENVIL

BAIX

Nascut a Barcelona, començà els estudis amb Maya Maiska, els continuà amb Gino Bechi i Ettore Campogaliani a Itàlia i amb Armen Boyajian a Nova York. Posseïdor d'una veu poderosa, àmplia, de greus profunds i una gran noblesa damunt l'escenari, és habitual a les òperes espanyoles i en centres internacionals.

Debutà al Gran Teatre del Liceu amb *Lohengrin* (1985-86). S'ha consolidat com a prototipus de *basso verdiano* i té un ampli repertori, amb autors i estils diversos, com Puccini, el *bel canto* i l'òpera francesa i contemporània. També ha fet incursions al Barroc i la sarsuela, i ha ofert altres interpretacions, com el seu Gremin de *Ievgueni Onieguin* de Txaikovski. A més d'actuar a sales espanyoles: Madrid, Bilbao, Oviedo, Sevilla, València..., ha actuat a París, Marsella, Lausana, St. Gallen, Lisboa, Viena, Roma, Arena de Verona, Mòdena, Dresden, Edimburg, Buenos Aires, Santiago de Xile, Puerto Rico, Washington, San Francisco i Nova York (Metropolitan), entre d'altres. En l'apartat del concert també acumula una llarga trajectòria, amb obres com el *Requiem* de Mozart o la *Messa da Requiem* de Verdi i l'oratori *L'enfance du Christ* de Berlioz. Acaba de participar a l'òpera *Tosca* al Liceu, i a més de Peralada, oferirà *La traviata* al Teatro Real de Madrid amb Plácido Domingo i *La flauta màgica* al Teatro Villamarta de Jerez i al Gran Teatro de Còrdova.

Ha ampliat el seu repertori amb altres estils, que compagina amb l'activitat operística, amb un relleu especial del jazz. Va debutar en solitari com a *crooner* el novembre del 2015 a la Sala Luz de Gas de Barcelona i des d'aleshores ha participat en diversos festivals, com el Festival de Jazz de Platja d'Aro, Festival de Santa Florentina, Festival Internacional Castell de Peralada, Sala Barts de Barcelona, Teatre Principal de Maó, Festival Daurada Música de Tarragona o el Festival Internacional de Música Oropesa del Mar. Té una llarga discografia per a nombrosos segells. Amb l'enregistrament de *La Dolores* de Bretón va aconseguir un Latin Grammy; amb *Margarita la Tornera* de Chapí, va ser nominat al Latin Grammy, i amb el disc *El gato con botas* de Montsalvatge va ser igualment nominat als Grammy Awards.

Ha cantat al Festival Castell de Peralada en recital, òpera *Les contes d'Hoffmann* (Crespel), *La bohème* (Colline) o fins i tot com a *crooner* al costat d'Alfonso de Villalonga.

QUINTÍN BUENO

GIUSEPPE

Nascut a Madrid, el 2011 començà els estudis de cant líric al Conservatorio Profesional de Música Arturo Soria a la seva ciutat. El mateix any ingressà al Coro Joven de la Comunidad de Madrid, dirigit per Miguel Roa i Manuel Covés. El 2014 va participar mitjançant beca a classes magistrals de Teresa Berganza a Bougival (París) i entrà a l'Escuela Superior de Canto de Madrid, on acabà els estudis amb matrícula d'honor.

Ha participat en gales i recitals a l'Auditorio Nacional de Madrid, Teatro Goyarre de Pamplona, Real Sociedad Económica de Amigos del País (Jaén) i a l'Auditorio de Aranjuez.

Debutà en òpera com a Nemorino de *L'elisir d'amore* al Teatro Jovellanos de Gijón. El 2016 interpretà el rol de Jorge (*Marina*) a Ciudad Real i a Sant Sebastià. També el d'Elvino (*La sonnambula*) a Gijón, amb la supervisió de Chris Merritt. El 2017 participà a classes magistrals de Renata Scotto a Naples (EUA), supervisades per Ramón Tebar. Ha rebut altres *masterclasses* de Pedro Lavirgen, Celso Albelo, Josep Bros, Sylvia Schwartz i Javier Camarena.

Aquest mes de juny va interpretar el rol d'Spoletta (*Tosca*) a Santiago de Compostel·la. I el 2020 debutarà com a comte d'Almaviva d'*Il barbiere di Siviglia* al Teatro Villamarta de Jerez.

TENOR

ANTONIO FAJARDO

SERVE

Fotografia: Antoni BOFILL

BAIX

Nascut a Sabadell (1979), va estudiar cant al CMMB, al carrer del Bruc. Va ampliar coneixements amb Maty Pinkas i, actualment, Carlos Chausson. Va ser guardonat al Concurs de Cant Manuel Ausensi al Liceu. El seu repertori comprèn des de la lírica (Mozart, Rossini, Verdi, Puccini, etc.) fins a les grans obres sagues de Bach, Händel i Mozart.

Ha col·laborat amb nombroses formacions i orquestres de música antiga, com l'Ensemble Pygmalion, La Grande Chapelle, Resonet, Graindelavoix i Capriccio Stravagante, amb les quals ha explorat el repertori dels segles XI al XVIII. Va ser membre del Cor de

Cambrà del Palau de la Música Catalana (1999-2011) i ha cantat als festivals europeus més importants: Musikfest de Berlín, Musica Antiqua de Bruges, Festival Europa (Roma), Early Music Festival (Utrecht), Ambronay (França)... I, com a solista, al Palau de la Música Catalana, Gran Teatre del Liceu, Sala Bozart de Brussel·les, Concertgebouw d'Amsterdam, etc. Ha actuat sota la batuta de Frans Brüggen, Marc Minkowski, Wim Maesele, Björn Schmelzer o Skip Sempé, entre d'altres.

La seva discografia inclou els àlbums *La Magdalene*, *Cecus* i *Cesena* amb Graindelavoix (Glossa Music) i *La Pellegrina* amb el Collegium Vocale de Gant i Capriccio Stravagante per al segell Paradizo.

Va debutar al Festival Castell de Peralada el 2017 com a comissari imperial de *Madama Butterfly* de Puccini (direcció artística de Joan Anton Rechi), interpretació que va repetir amb la mateixa producció a la Royal Opera House Muscat.

NÉSTOR PINDADO

COMISSIONARI

Nascut a Terrassa, com a baix-baríton es va formar en música antiga a l'ESMUC amb Lambert Climent. Debutà el 2014 a l'Auditori de Barcelona i el 2015 al Palau de la Música Catalana. El 2018 guanyà el segon premi del concurs líric internacional Germans Pla-Ciutat de Balaguer.

El seu repertori comprèn de la música medieval a la música clàssica contemporània, amb lied, òpera, oratori o polifonia. Ha col·laborat tant amb *ensembles* de petit format com formacions més àmplies a les principals sales del país i a Europa, com el Gran Teatre del Liceu, Teatro Real, Auditorio Nacional, i festivals de gran renom, com el Festival de Música Antiga d'Utrecht o l'OFF Liceu, de música contemporània.

Entre els projectes d'aquest 2019 destaca *Madama Butterfly* a la Royal Opera House de Muscat (Oman), dirigit per Marco Armiliato.

Va debutar al Festival Castell de Peralada l'any 2015.

BAIX

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

És l'orquestra més antiga de l'Estat espanyol. Durant gairebé 170 anys d'història ha estat dirigida per les més grans batutes, d'Arturo Toscanini a Erich Kleiber, d'Otto Klemperer a Hans Knappertsbusch, de Bruno Walter a Fritz Reiner, Richard Strauss, Aleksandr Glazunov, Ottorino Respighi, Pietro Mascagni, Igor Stravinsky, Manuel de Falla o Eduard Toldrà, fins a arribar als nostres dies amb Riccardo Muti o Kirill Petrenko. Ha estat la protagonista de les estrenes del gran repertori operístic a la Península Ibèrica, del Barroc als nostres dies, i al llarg de la seva història ha dedicat també una especial atenció a la creació lírica catalana. Va fer el seu debut el 1847 amb un concert simfònic dirigit per Marià Obiols, i amb *Anna Bolena* de Donizetti com a primera òpera. Després de la reconstrucció del 1999, n'han estat directors titulars: Bertrand de Billy (1999-2004), Sebastian Weigle (2004-2008), Michael Boder (2008-2012) i, des del setembre del 2012, Josep Pons.

L'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu ha participat en nombroses ocasions al Festival Castell de Peralada, des del concert inaugural el 1987 amb «Mozart i Salieri» i el *Requiem* de Mozart, dirigit pel mestre Antoni Ros-Marbà, a les darreres edicions amb les estrenes de les noves produccions operístiques: *Andrea Chénier*, dirigida per Marco Armiliatto, *Otello* de Verdi, dirigida pel mestre Riccardo Frizza, o *Turandot*, sota la batuta de Giampaolo Bisanti.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Concertino

Kostadin BOGDANOSKI

VIOLÍ I

Olga ALESHINSKY (Solista)

Eva PYREK (Solista)

Birgit EULER

Sergey MAIBORODA

Oleg SHPORT

Oksana SOLOVIEVA

Raúl SUÁREZ

Yana TSANOVA

Ana Paula BANCUI *

Xenia GOGU *

Alexa FARRÉ *

Oleksandr SORA *

VIOLÍ II

Liu JING (Solista)

Sergi PUENTE (Ass. Solista)

Mercè BROTONS

Andrea CERUTI

Piotr JECZMYK

Kalina MACUTA

Alexandre POLONSKY

Annick PUIG

Maria ROCA *

Aleksandra IVANOVSKI *

VIOLA

Sergio SÁEZ (Solista)

Fulgencio SANDOVAL (Ass. Solista)

Claire BOBIJ

Bettina BRANDKAMP

Franck TOLLINI

Marie VANIER

Anna ALDOMÀ *

Santiago MEDINA *

Łucja KOCZOT *

VIOLONCEL

Guillaume TERRAIL (Solista)

Òscar ALABAU (Ass. Solista)

Andrea AMADOR

Esther Clara BRAUN

Màrius DÍAZ (Solista)

Juan Manuel STACEY

Anastasia LASKOVA

CONTRABAIX

Joaquín ARRABAL (Solista)

Cristian SANDU (Ass. Solista)

Francesc LOZANO

Noemí MOLINERO *

Nenad JOVIC *

FLAUTA

Aleksandra MILETIC (Solista)

Aniko PUSZTAI *

OBOÈ

Barbara STEGEMANN (Solista)

Enric PELLICER

CLARINET

Cristina MARTÍN (Solista)

Ramon VICENT *

FAGOT

Bernardo VERDE (Solista)

Juan Pedro FUENTES

TROMPA

Pablo CADENAS (Solista)

Enrique J. MARTÍNEZ

David MELGAR *

David ROSELL *

TROMPETA

Francesc COLOMINA (Solista)

David ALCARAZ *

TROMBÓ

Jordi BERBEGAL (Solista)

Luis BELLVER (Solista)

Miquel SÁEZ *

CIMBASSO

José Miguel BERNABEU (Solista)

TIMBALES

Manuel MARTÍNEZ (Solista)

PERCUSSIÓ

Jordi MESTRES

Salva SOLER *

David MERSEGUER *

ARPA

Tiziana TAGLIANI *

BANDA INTERNA

FLAUTA

Sandra BATISTA (flautí)(Solista)

Joan RENART (flautí)

CLARINET

Juanjo MERCADAL (Solista)

Alejandro PEITEADO *

Dolo PAYÁ (requint)

Luisa LEMUS (requint) *

TROMPA

Carles CHORDÁ (Solista)

José Antonio SORIA *

TROMPETA

Pep Anton CASADO (fiscorn)

(Solista)

Javier CANTOS *

Javier ALCARAZ *

Marcos GOMIS *

TROMBÓ

Juan GONZÁLEZ (Solista)

Gabi MATEU *

Iker VÉLEZ *

PERCUSSIÓ

José Luis CARRERES *

* Assistència

CORO INTERMEZZO

Des de l'any 2004 Intermezzo és l'empresa de gestió de cors lírics de referència a Espanya. Des dels seus començaments, l'equip d'Intermezzo ha reforçat i creat cors per a les temporades líriques de tot el territori, com també per a festivals i concerts en múltiples auditoris i sales, com el Gran Teatre del Liceu, Ópera d'Oviedo, ABAO-OLBE a Bilbao, Teatro de la Maestranza de Sevilla, Opéra de Bordeus, Festival Castell de Peralada i Òpera de Maó, entre d'altres. Des del 2010 és, a més, el cor titular del Teatro Real de Madrid.

La qualitat i experiència de l'equip artístic d'Intermezzo està avalada per les produccions en què ha participat, tant clàssiques com contemporànies, així com estrenes mundials. Cal destacar *Ascens i caiguda de la ciutat de Mahagonny*, *Jenůfa*, *Andrea Chénier*, *Simon Boccanegra*, *Der fliegende Holländer*, *Le nozze di Figaro*, *Sant François d'Assise*, «Concert d'Aniversari Plácido Domingo», *Lady Macbeth de Mtsensk*, *Iolanta*, *Persephone*, *C(h)oeurs*, *Cyrano de Bergerac*, *Ainadamar*, *Boris Godunov*, *Macbeth*, *Così fan tutte*, *Dead man walking*, *Die Zauberflöte*, *Il postino*, *Novena Simfonia* de Beethoven, *Il barbiere di Siviglia*, *Billy Budd*, *Bomarzo*, *Die eroberung von Mexico*, *Tristan und Isolde*, *Otello*, *Lucia de Lammermoor*, *Aida*, *La llegenda de la ciutat invisible de Kitezsh*, *La pàgina en blanco*, *The perfect american*, *Moses und Aron* o *Brokeback Mountain*, entre d'altres. Els membres d'Intermezzo han cantat sota la batuta de directors tan importants com Jesús López Cobos, Ivor Bolton, Pablo Heras-Casado, Thomas Hengelbrock, Sylvain Cambreling, Hartmut Haenchen, Marc Piollet, Alejo Pérez, Teodor Currentzis, Dennis Russell Davies, Riccardo Muti, Simon Rattle, Tomas Hanus, Titus Engel, James Conlon, Marco Armiliato, Nicola Luisotti o Ennio Morricone, entre molts d'altres. I dels directors d'escena amb els quals han actuat, cal esmentar Joan Font (Comediants), La Fura dels Baus, Giancarlo del Monaco, Robert Carsen, Emilio Sagi, Núria Espert, Peter Sellars, Alain Platel, Lluís Pasqual, Dmitri Tcherniakov, Phelim McDermott, Michael Haneke, Ron Daniels i Pierre Audi, entre d'altres.

A Peralada ha participat en *Orfeo ed Euridice* de Gluck (La Fura dels Baus, versió de Carlus Padrissa, 2013), *Turandot* (2016) i *Madama Butterfly* (2018). També en la producció que el Festival Castell de Peralada va portar a la Royal Opera House Muscat i en el *Requiem* de Verdi l'edició passada.

Fotografía: Josep AZNAR

CORO INTERMEZZO

SOPRANOS I

Laia PRAT GIBERT
 Mª Vanesa SÁENZ ARCONADA
 Marta GARCIA CADENA
 Alba QUINQUILLA CAPDEVILA
 Irene GARRIDO MORENO
 Paula ALONSO MARTÍN
 Cecilia MAZZUFERO
 Gisela Montserrat VILLAMAYOR GRIERA

SOPRANOS II

Inmaculada LAÍN MARTÍNEZ
 Luciana MICHELLI HERNÁNDEZ
 Vanessa CAÑIZARES AYLLON
 Concepción PÉREZ BOJ
 Mireia DOLÇ CORTILS

MEZZOSOPRANOS

Numil Conhort GUERRA ROBELLÓ
 Olgica MILEVSKA
 Mar ESTEVE I RODRIGO
 Julia Carolina GYSLING ZUBILLAGA
 Olga GUSEVA

CONTRALTS

Elisabeth GILLMING
 Marta PLANELLA BONANY
 Susana SÁNCHEZ MENCHACA
 Susana TORREGROSA CAO
 M^a del Mar ÁLVAREZ SÁNCHEZ

TENORS I

Giorgio ELMO
 Quintín MUÑOZ
 Josep CAMOS I ROQUET
 Nacho ROVIRA ESPAÑOL
 José Antonio CASAS PATIÑO
 Jaime NIETO PÉREZ
 Félix ARGENTINO MERINO
 Víctor CENTENO PÉREZ
 Jordi GALAN SERRANO

TENORS II

Ramon FARTO LOPEZ
 Alexeider PÉREZ HERNÁNDEZ
 José TABLADA RODRÍGUEZ
 Andoni MARTINEZ BARAÑANO
 José Manuel CARDAMA
 Carlos Arturo GÓMEZ PALACIO

BARÍTONS

Alejandro LLAMAS CUADRADO
 Juan LABORERIA ZUBILLAGA
 Alberto MARTÍNEZ LORENZO
 Valentin PETROVICI
 Javier Alejandro GONZÁLEZ MATO
 Ivan BARBEITOS
 José Luis BARDAJÍ VIADA

BAIXOS

Antonio DURÁN GARCÍA
 Albert CABERO OLAYA
 Néstor PINDADO GONZÁLEZ
 Antonio FAJARDO
 Joan Sebastià COLOMER I TEJADA
 Domenico LAVIOLA
 Paolo GUIDONI

DES DE SABADELL EXPANDIM L'ÒPERA A TOT CATALUNYA

Ciutats adherides al cicle Òpera a Catalunya:

Sabadell - Sant Cugat del Vallès - Granollers - Manresa - Vic
Viladecans - Girona - Tarragona - Reus - Tortosa - Lleida

INAUGURACIÓ DE LA TEMPORADA D'ÒPERA 2019-2020 TEATRE LA FARÀNDULA DE SABADELL

Sabadell, octubre 23-25-27 de 2019

Intèrprets:

CAROL GARCÍA, CÉSAR CORTÉS, CARLES PACHÓN,
FERNANDO ÀLVAREZ i altres

Direcció musical: DANIEL GIL DE TEJADA

Direcció d'escena: PAU MONTERDE

Sabadell, febrer 19-21-23 de 2020

Intèrprets: MAITE ALBEROLA, ALBERT CASALS,
ISMAEL PONS i altres

Direcció musical: XAVIER PUIG

Direcció d'escena: CARLES ORTIZ

Sabadell, abril 29 i maig 1-3 de 2020

Intèrprets:

TONI MARSOL, MARIBEL ORTEGA, ANTONI LLITERAS,
JEROBOAM TEJERA i altres

Direcció musical: DANIEL GIL DE TEJADA

Direcció d'escena: CARLES ORTIZ

COR AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL - ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

Informació a les oficines de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell, Plaça Sant Roc, 22, 2n 1a - 08201 Sabadell
Tel. 93 725 67 34 - aaos@aaos.info - www.aaos.info - <https://sabadellcultura.koobin.cat>

Patrociniem:

Consell de Catalunya
Departament
de Cultura

Ajuntament
de Sabadell

Amb el suport de:

Fundació
Sabadell
Fundació

FUNDACIÓ
FLUIDRA

Col·labora:

LA VANGUARDIA

JOSÉ LUIS BASO

DIRECTOR DEL COR

Nascut a Buenos Aires de nacionalitat italoargentina, estudià piano i direcció d'orquestra a la universitat de la seva ciutat natal. Nomenat mestre del Coro del Teatro Argentino de La Plata, durant quatre anys va preparar títols operístics i corals. El 1987 ingressà amb beca a la Temple University de Filadèlfia. El 1989 fou mestre del Coro del Teatro Colón de Buenos Aires i el mateix any dirigí el Coro de la Asociación Wagner de Buenos Aires, mentre que el 1994 esdevingué assistent del mestre Romano Gandolfi a La Scala de Milà. Nomenat posteriorment mestre del cor al Teatro San Carlo de Nàpols, aportà el seu dinamisme al nou Cor de l'Òpera, i hi va ser molt aclamat en la direcció de *Lohengrin* i la *Novena Simfonia* de Beethoven. L'any 1996 s'incorporà al Maggio Musicale Fiorentino, on va preparar el cor per al *Parsifal* dirigit per Semyon Bichkov, *Turandot* amb Zubin Mehta i *Lady Macbeth de Mtsensk*, títol pel qual va rebre l'any 2000 el Premi INA-Assitalia Galileo per a joves directors. La primavera del 2001 acompanyà l'orquestra i el cor a Tòquio per a la inauguració de l'esdeveniment Itàlia al Japó 2001.

Ha fet diversos enregistraments per a Decca, com ara *Turandot*, *La bohème*, *Tosca* i *Aroldo*. Com a mestre coral, ha estat convidat a l'Òpera de Xangai, Teatre Mariïnski de Sant Petersburg i a l'Opéra de Lió amb *Aida* i *Carmina Burana*.

El 2003 guanyà un Premi Grammy amb el Cor del Maggio Musicale Fiorentino i la soprano Renée Fleming amb l'àlbum *Bel canto*. Durant les dues darreres dècades ha treballat amb molts dels més importants directors d'arreu del món: Z. Mehta, G. Sinopoli, C. Abbado, R. Muti, G. Prêtre, A. Papano, S. Ozawa, W. Sawallisch, C. M. Giulini, M-W. Chung, P. Schreier, B. Bartoletti, R. Frühbeck de Burgos, S. Bychkov, D. Oren, V. Gergiev, S. Denève, J. Savall, F. Luisi, M. Piollet, P. Steinberg, M. Boder, S. Weigle, G. Albrecht i J. Pons. Del 2004 al 2014 va ser el director del Cor i consultor artístic del GranTeatre del Liceu. I des de la tardor del 2014 és el mestre dels Choeurs de l'Opéra de París.

Al Festival Castell de Peralada ha dirigit el Cor del Gran Teatre del Liceu a *Andrea Chénier* de Giordano i al *Requiem* de Verdi l'any passat.

**La programació més complerta d'òpera i
ballet de la ciutat de Barcelona:**

45 espectacles amb:

**Juan Diego Flórez, Anna Netrebko,
Jonas Kaufmann, Yusif Eyvazov,
Evgene Nikitin, Elena Stikhina,
Luciano Pavarotti, Ludovic Tézier,
Erwin Schrott, Bryn Terfel,
Olga Peretyatko, Sonya Yoncheva ,
Charles Castronovo, Roberto Alagna,
Gregory Kunde, Montserrat Caballé...
i molts més.**

CINEMES GIRONA

C/ Girona, 173-175

BARCELONA

www.cinemesgirona.cat

ULISES MÉRIDA

DISSENY DE VESTUARI

És un dissenyador amb marca pròpia des del 2012, any en què va oferir la primera desfilada a la passarel·la Madrid Fashion Show i per la qual va rebre el premi Seagram a la millor col·lecció d'aquella edició.

Des de llavors ha realitzat dues desfilades l'any a la Mercedes Benz Fashion Week Madrid (MBFWMadrid), que és la plataforma de moda més important d'Espanya, amb el suport de grans grups industrials del sector, com Inditex i L'Oréal.

Ulises Mérida és membre de ple dret de l'Asociación de Creadores de Moda de España (ACME) des del 2015. A més, entre les seves activitats imparteix classes magistrals i cursos en diferents escoles de disseny i moda: IED, Vogue College i ESNE, entre d'altres.

La seva firma compta amb botiga i *showroom* propi al mític barri madrileny de las Letras, fet que li permet un contacte directe amb les clientes i els visitants.

CARLOS MARTOS

COREOGRAFIA I MOVIMENT ESCÈNIC

Licenciat per la Real Escuela Superior de Arte Dramático de Madrid, ha treballat com a actor en nombrosos espectacles en teatres i festivals públics, com el Centro Dramático Nacional, Compañía Nacional de Teatro Clásico i Festival Internacional de Mèrida, entre d'altres, i amb diverses

companyies privades i directors de la categoria de Mario Gas, Paco Azorín, Miguel del Arco o Carme Portacelli. El 2013 entrà en contacte amb Paco Azorín, amb el qual ha fet feines de coreògraf i assessor de moviment escènic a *Julio César* de Shakespeare, *Salome* d'Strauss, *La voix humaine* de Poulenc per als Teatros del Canal i el Gran Teatre del Liceu, *Otello* de Verdi al Teatro Calderón de Valladolid i *Don Giovanni* de Mozart a Sàsser. També ha participat en la reposició d'*Otello* al Festival de Macerata amb Azorín. Va participar a l'estrena absoluta de *María Moliner* i a *¡Cómo está Madriz!* al Teatro de la Zarzuela. Ha reposat *María Moliner* (Teatro Campoamor), estrenà *La breche* novament amb Azorín, i treballà en *Don Giovanni* al Liceu en una coproducció amb el Covent Garden, dirigit per Kasper Holten.

La temporada passada va participar a *Maruxa* amb P. Azorín i *La tabernera del puerto* amb Mario Gas al Teatro de la Zarzuela, i debutà com a director de teatre líric amb *El reloj de Lucerna* de Miquel Marqués, al Teatre Principal de Palma. Entre els seus projectes destacats d'enguany figuren *El jardín de los cerezos* al Centro Dramático Nacional, la reposició de *Maruxa* (T. Campoamor) i *La tabernera del puerto* (La Maestranza i Palau de les Arts de València), una nova producció de *Don Giovanni* al Teatre Principal de Palma, l'estrena absoluta de *Hace mil años éramos moros*, *Samson et Dalila* al Festival Internacional de Mèrida i Teatro de la Maestranza.

Al Festival Castell de Peralada ha intervingut a *Otello* de Verdi, amb direcció de Paco Azorín, i *Turandot*, dirigida por Mario Gas.

ALBERT FAURA

DISSENY D'IL·LUMINACIÓ

Nascut a Barcelona. Llicenciat en disseny d'il·luminació per l'Institut del Teatre, també seguí un curs d'il·luminació del British Council de Londres.

Treballa internacionalment, amb els directors J. M. Flotats, S. Belbel, Bigas Luna, N. Joel, M. A. Mareli, els dissenyadors d'escenaris E. Frigerio, M. Amenós, F. Amat, els coreògrafs C. Gelabert i R. Oller, i al Centro Dramático Nacional, Teatre Nacional de Catalunya, Festival Grec de Barcelona, Teatro Filarmonico de Verona, Washington National Opera, Opéra National de París, Maggio Musicale Fiorentino, Houston Grand Opera...

Premiat en múltiples ocasions, dels seus treballs en òpera el 2018 destaquen: *Il trovatore* de Verdi (J. A. Rechi, Ooppera Baletti, Hèlsinki), *Il mondo de la luna* de Haydn (E. Sagi), *Il barbiere di Siviglia* de Rossini (J. Font), i el 2017: *La Cenerentola* de Rossini (J. Font), *La brèche* de J-A. De Zeegant (P. Azorín), *Il trovatore* de Verdi (J. A. Rechi), *Ensenyança lliure* de G. Perrin i M. Palacios i *La gatita blanca* de J. J. Veyán i J. Capella. En teatre ha participat en muntatges destacats: *Molt soroll per no res* de Shakespeare (À. Llàcer, TNC), *Relato de naufrago* de García Márquez, dramatització d'I. García May (M. Montserrat, Bitó-Teatre Lliure de Barcelona), *Scaramouche* (J. Ll. Bozzo, Dagoll Dagom, Teatre Victòria), *En veu baixa* d'O. MacCafferty (F. Madico, Teatre Lliure), *Voronia* de La Veronal (Festival Grec 2015). Igualment, ha treballat com a il·luminador en nombroses exposicions i gales, tot destacant l'Exposició Universal de Xangai (2010) i la gala dels Premis Nacionals de Catalunya (2009).

Ha participat al Festival Castell de Peralada en nombroses ocasions: *Il teatro allà moda* (1999) dirigida per R. Novell, *Mass* de Bernstein (2000), *Il tabarro*, *Gianni Schicchi* de Puccini (2001), *Orfeo ed Euridice* de Gluck amb direcció escènica de J. Font-Comediants (2002), *La verbena de la Paloma* de Bretón, versió escènica de Comediants (2005), *Otello* de Verdi, amb direcció escènica de P. Azorín (2015) i l'edició passada a *La flauta màgica* de Mozart dirigida per O. Broggi.

Fotografia: David RUANO

ISABEL DE PEDRO®

A LA COL·LECCIÓ ANTONI DE MONTPALAU

Exposicions en curs

MODA I MODISTES. COL·LECCIÓ ANTONI DE MONTPALAU

Museu d'Història
de Catalunya
Barcelona
(maig-octubre)

CHAPEAU! DE CASAS I PICASSO A BALENCIAGA I PERTEGAZ

Sala de Exposiciones
del Banco Herrero
Oviedo
(octubre-desembre)

100 ANYS DE GLAMUR

Museu de Mallorca
Palma
(octubre-desembre)

LES TRES DAMES DE L'ALTA COSTURA, BASTIDA, MIR I ROSSER

Fundación Rocamora
Barcelona
(novembre-desembre)

Col·laboracions

EL CUERPO INVENTADO

Sala Azca, Atresmedia
Madrid
(setembre-desembre)

BALENCIAGA Y LA PINTURA ESPAÑOLA

Museo Nacional
Thyssen-Bornemisza
Madrid
(juny-setembre)

PEDRO CHAMIZO

DISSENY DE VÍDEO

Nascut a Mèrida (1983), és llicenciat en art dramàtic per la University of Kent at Canterbury. Habitualment treballa com a videoartista, dissenyador gràfic, director d'escena, actor, dissenyador d'il·luminació i productor. Ha estat guardonat amb el Premi Ceres de la Joventut 2013 del Festival Internacional de Teatro Clásico de Mèrida. La crítica n'ha destacat la capacitat dramaturgica, estètica i creadora.

Com videoartista ha col·laborat a les òperes *Fuenteovejuna* de J. Muñiz, sota la direcció de Miguel del Arco; *Samson et Dalila* de C. Saint-Saëns; *Maruxa* d'A. Vives; *María Moliner* d'A. Parera Fons; *Don Giovanni* de W. A. Mozart; *Otello* de G. Verdi; *La voix humaine* de F. Poulenc, i *Una voce in off* de X. Montsalvatge i *Salome* de R. Strauss, dirigides per Paco Azorín.

En teatre van destacar les seves videocreacions en les produccions *De Federico hacia Lorca*, dirigida pel Miguel del Arco; *La autora de Las Meninas*, escrita i dirigida per Ernesto Caballero; *Escuadra hacia la muerte* d'Alfonso Sastre, sota la direcció de Paco Azorín, i *El vídeo no el veu ningú* de M. Crimp, sota la direcció de Carme Portaceli.

És el director artístic de Diana Navarro en els seus últims projectes: *Inesperado* i *Resiliencia*. Com a director d'escena ha fet l'espectacle *El jardín del Edén* de P. Martín. Els últims anys també fa les posades en escena de l'OCNE al costat del mestre David Afkham.

LA TRAVIATA

Resumen argumental

Una mujer que ha hecho de su libertad bandera y un joven recién llegado de provincias descubren que hay algo más que las fatuas diversiones de la vida social. Es entonces cuando superan las fronteras de su propio yo a través de un amor verdadero. Violetta y Alfredo huyen de la sociedad urbana y se refugian en el campo. Pero aun así no logran escapar de las convenciones sociales. Germont, el padre de Alfredo, exige a Violetta que, por el buen nombre de la familia, renuncie a su amor. Violetta representa una farsa ante Alfredo, regresa a París y finge seguir con su mundana vida anterior. Solo en el lecho de muerte, Violetta confiesa la verdad a Alfredo y encuentra finalmente en sus brazos la felicidad y el amor.

ACTO I

Salón de la casa de Violetta Valéry. Esta celebra con una fiesta su regreso a la vida social tras un corto período de convalecencia. Entre los invita-

dos de siempre figura un recién llegado de provincias, que se enamora con locura de Violetta. La mujer intenta ocultar los sentimientos que afloran en su alma a través de una ironía y coquetería de mujer de mundo, aunque ella también ha sucumbido a la magia del amor. Cuando todos sus invitados abandonan la fiesta, sigue retumbando en su interior la apasionada declaración de Alfredo, a pesar de que ella se declara «siempre libre».

ACTO II

Cuadro I

Casa de campo en las afueras de París. Alfredo y Violetta se han retirado allí para dedicarse plenamente a su amor. Pero el apasionado amante es un hombre poco pragmático. Solo a través de la sirvienta se entera de que Violetta se ha visto obligada a vender sus propiedades para poder costear los gastos de la pareja. Avergonzado, marcha a París en busca de dinero. Germont, padre de Alfredo, aprovecha la ausencia de este para presentarse

ante Violetta y exigirle que abandone a su hijo, evitando así manchar el buen nombre de la familia. Tras resistirse al principio a renunciar a su felicidad, Violetta acaba accediendo a las peticiones de Germont y se despide de su amado a través de una carta. Alfredo se siente sorprendido, confuso y herido en su amor propio. Los hipócritas intentos de su padre por consolarle no sirven de nada. Alfredo solo tiene un deseo: vengarse de Violetta.

Cuadro II

Fiesta en el palacete de Flora. La separación de Violetta y Alfredo es el tema de conversación entre los invitados. Flora se siente encantada de saludar de nuevo a su amiga Violetta. Esta se presenta con el barón Douphol, a quien Alfredo toma inmediatamente por su nuevo favorito. Los rivales se sientan a la mesa uno enfrente del otro y Alfredo provoca al barón con comentarios mordaces. Violetta intenta evitar el escándalo y apela al buen corazón de Alfredo. Pero comprendiendo que ella no le quiere dar explicaciones

sobre el motivo de su ruptura, Alfredo arroja a los pies de Violetta el dinero que ha ganado en el juego y la avergüenza como a una vulgar fulana. El barón le reta a duelo. Germont aparece en medio del revuelo y se encuentra a una Violetta inocente y humillada. El padre reprende a su hijo por no respetar la etiqueta social.

ACTO III

Han transcurrido tres años. Alcobaba de Violetta. La tuberculosis ha avanzado y está acabando con su vida. Ya no cree en los buenos augurios del médico acerca de su curación. Sola en su habitación, lee una carta de Germont, quien, torturado por la mala conciencia, informa a Violetta de que su hijo salió ileso del duelo, huyendo después de herir al barón, y que conoce por fin el gran sacrificio de Violetta. El joven regresa de París para suplicar perdón y no separarse nunca más de Violetta. Los amantes hacen planes de un futuro común, pero ya es demasiado tarde. Violetta muere en brazos de Alfredo.

Edició

Susana RODRÍGUEZ

Disseny de la coberta

Susana RODRÍGUEZ

Selecció de textos

Juan Carlos OLIVARES

Assessorament lingüístic

Francesc X. NAVARRO

Impressió

GRÀFIQUES APR SL

El **FESTIVAL CASTELL DE PERALADA** és membre de:
OPERA EUROPA, ÓPERA XXI, EFA i FESTCLÁSICA

www.festivalperalada.com

 #FestivalPeralada | #33FestivalPeralada | #Peratu